

**JORGE FERNÁNDEZ
DÍAZ
DÝKA**

≡ KNIHA ZLIN

Dýka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Jorge Fernández Díaz

Dýka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

THRILL

JORGE FERNÁNDEZ DÍAZ
DÝKA

JORGE FERNÁNDEZ DÍAZ DÝKA

Překlad Denisa Škodová

≡ KNIHA ZLIN

Obsah

- I. Messalina** | 9
- II. Hanebný hrdina** | 11
- III. Strážce Mony Lisy** | 37
- IV. Samurajská loajalita** | 95
- V. Vzpomínky na střelný prach** | 123
- VI. Bílá paní** | 139
- VII. Ten nejhorší ze všech** | 157
- VIII. Královna salónních perónistů** | 185
- IX. Nuriina dýka** | 203
- X. Buenosaireský kartel** | 227
- XI. Rozpad** | 283
- XII. Na dně** | 303
- XIII. Dlouhá cesta** | 335
- XIV. Dračí děti** | 359
- XV. Nic než pravda** | 401

Verónice, která je mi vším.

Messalina

Nejdřív na prkénku rozprostřela noviny a vzápětí zahájila operaci: zvedla svou oběť za ocas a malým nožíkem jí seškrábala šupiny. Dílo dokončila ve dřezu pod proudem vody. Když byl tvor čistý a přiměřeně hladký, hodila novinový papír do koše, prkénko otřela hadrem a tvora odložila k vykuchání. Profesionálním kuchyňským nožem rozřízla břicho od žáber až k ocasu a vyndala vnitřnosti. Mrtvolku strčila do studené vody a jemně ji třela, aby jí očistila černou kůži, a pak se jala zbavit ji očí, ploutviček na bocích a žáber. Chystala se tvora uvařit i s kůží, protože jí připadalo nepříjemné mu ji stahovat, a protože si byla jistá, že takto bude i lépe chutnat. Tak jako tak ho bude muset později nemilosrdně naporcovat, což obnáší oddělit hlavu a rozříznout hřbet hlubokým řezem. Odteď už musí postupovat nanejvýš opatrně. Maso oddílnout pomaloučku od páteře, tvora rozkrojit a naporcovat na filety. A zcela nenápadně přitom schovat malý nožík. Aby se pak mohla ve sprše bodnout do hrudi nebo si podřezat žíly.

Hanebný hrdina

Ta sobota byla tenkrát dost perná. Když jsem jich na ústupu postřílel pět nebo šest, dostal mě anglickej odstřelovač s infračerveným zaměřovačem, napálil mi to přímo do břicha. To bylo v bitvě u Mount Longdonu. Než jsem se stačil probrat, na štábu už všechno zařídili: vzdali jsme se. Po návratu jsem dostal tři medaile a zavřeli mě ve vojenský nemocnici na psychiatrii. Potom mě přinutili podepsat nějaký důvěrný lejstra a tajně mě s dalšíma nebožákama a pomatencema naložili do nákladáku a dva roky mě drželi v táboře Campo de Mayo, kde jsem absolvoval výcvik pod vedením Leandra Cálgarise.

Cálgaris od té doby pracuje ve státní zpravodajské službě. Říkáme mu „plukovník“, i když technicky vzato je to válečnej veterán, a pyšní se tím, že nám od roku 1984 šéfuje při stínovejch operacích. Všichni prezidenti i ministři se s ním někdy v životě setkali, a v politickým světě je známej jako „chlápek, co umí řešit problémy“. Starouš mě přiměl číst a vzdělávat se, a taky používat spoustu jinak zapovězených výrazů. Po-dařilo se mu zabránit tomu, abych se střílel do hlavy jako plno kámošů ze zákopů. Dlužím mu hodně. Přes to všechno přiznávám, že bych ho někdy nejradši zabil.

Holka, kterou teď sleduju, nepředstavuje pro stát žádný nebezpečí. Ale je to takovej ten případ, kterým splácíme účty. Jsem jí v patách už od pátku a vím, že teď nadešla ta správná chvíle. Jsme na diskotéce v pobřežní čtvrti Costanera. Ta holka má kluka, co si o sobě myslí, že je někdo, a že mu je zavázanej samotnej Prcek Guzmán. Jezdí v porschi a nosí u sebe devítimilimetrovou P08, ale přitom na živáčka nikdy nevystřelil a netuší, jaký to vlastně je něco takovýho udělat.

U vchodu mě zarazí namakaněj blondák a pohledem mi připomene, že jsem jenom mizernej černocho, ale něco v mém pohledu ho přesvědčí, že mu můžu docela dobře rozbít hubu, takže mě nakonec pustí a já vejdu do kouře, světel a kraválu. Loktama si razím cestu a na baru si řeknu o pivo. Ta holka je zrzka, má na sobě žlutý šaty a na parketu se pohybuje s očima v sloup, chvíli blízko a chvíli daleko od toho grázla, co tancuje jenom lehkýma posunkama a očima obhlíží okolí, jako by kolem něj stáli možný klienti nebo nepřátelé.

Za chvíli už kolem něj postává sedm anorektiček a různých typků a všichni dohromady se objímaj, pokřikujou a olíbávaj se, a pak zapadnou někam do kouta. Tam se usídlej a dvě hodiny chlastaj kořalku, dokud jeden z nich neodpadne a další dva do sebe nezůstanou zapletený, že není poznat, kterej je kterej. Už jsem zažil hodně kaleb, ale málokdy jsem narazil na takhle vyřízenou holku. Žlutá barva jí vystoupala až do obličej a teď neví, jestli má jít blejt nebo si koupit ketamin. Její kluk, což je jedno velký hovado, s jointem v puse vstane a odvede ji na pánský záchodky. Chce jí něco píchnout do paže, aby se probrala. Je to šmėčko od falešnýho překupníka, falešnýho šéfi a falešnýho grázla. Loktem mu dám řafku do nosu a jeho pistoli hodím do záchodu.

Holka neví, kde je: brouká si písničku od kapely Sumo, nevěřičně zírám do zrcadla a chce po mně vysvětlení, a já si všimnu, že někde ztratila botu. Vezmu ji kolem pasu, toho sejmutýho šmejda překročíme, a dovedu ji až na ulici. Váží i přemejšlí

míň než umělohmotná figurína. Uložím ji na zadní sedadlo auta a vezmu to směrem k hlavní třídě Libertador, odkud najedu na panamerickou dálnici.

Když dorazím do oblasti La Horqueta v okrese San Isidro, broukám si pořád tu samou písničku. Hlídač vyjde z kukaně, pozná mě a rádiem zavolá šéfa. Zapálím si cigáro, v domě se rozsvítí pár světel. Holka neví, jestli udělala zkoušku z chemie za třetí ročník. Přijde si pro ni usazená matka v županu a služebná v růžovém. Odvedou ji do postele a zavolaj doktora. Otec celej ten hlouček sleduje s rukama v kapsách, opřenej o svůj teréňák.

„Tak to bude celkem za pět dní, pane poslanče,“ oznámím mu.

„Já už nespím deset. Děti se nám podobají, ale někdy tak moc, až jsou jiné.“

Dostanu zapláceno, nastartuju a zmizím ve tmě.

Lali je třicet osm, ale vypadá na padesát. Už šest let jede na kokainu, ale figuru má pořád dobrou. Jmenuje se María Laura: hnědý oči, dlouhý blond vlasy zapletený do copánků, typ rockerky. Hodně vyrejžovala v devadesátkách, kdy pracovala jako paparazzi pro mezinárodní společenský časopisy. Teď je na tom ale dost bídě, a tak svoji duši musela prodat samotnému ďáblu, hlavně aby se nemusela zbavovat svojí sbírky nikonů, canonů, teleobjektivů, digitálních foťáků s high definition, a hlavně svojí Yamahy FZ16. Jen tak tak jsme ji vysekali z jednoho případu nelegálního obchodu s omamnejma látkama, a teď pro nás na objednávku sleduje lidi. S motorkou jí to jde skvěle a Cálgaris jí platí zabavenejma zásobama, který schovává v trezoru. Tentokrát jí vezu pěkně čistej nášup: jestli odolá pokušení a hezky se rozdělí, může si v Palermo Hollywood přijít na pěkný prachy. Poldové o všem vědí a nechávají ji na pokoji. Lali dýluje lidem ze šoubyznysu. Citlivkám, co potřebujou utlumit úzkost bohů.

Kopu do plechovejch dveří, protože na zvonek tu všichni kašlou. Je pět hodin odpoledne, ale tipuju, že po čtyřech probdělých nocích leží v kómatu. Za chvíli otevře. Škvírkou se mě sípavě zeptá nějakéj polochcípkej upír: „Co tady kurva chceš, Remile?“ Jména mám všelijaký, ale mezi svejma jsem známěj jako Remil. To kdysi vzniklo z takovýho vtípku mezi vojákama, a v Port Stanley se to pak vžilo. Patřil jsem mezi vojíny k těm drsnějším. „Debil, co se ráno nemyl. Ránonemyl, Remil!“ říkal mi při prvním nástupu vždycky seržant. Myslel to jako pochvalu. No a ten Remil už mi zůstal. „Mám hlad,“ svěřím se Lali a strčím do dveří. Blondýna zavravorá, je úplně nahá a dlouhý rozpuštěný vlasy jí sahaj až k zadku. Bydlí v přízemním bytě v ulici Honduras. Dveře vedou do garáže předělaný na loft. Obejvák je vlastně autodílna s yamahou zaparkovanou veprostřed. Je tam nářadí a natajňačku pořízený fotky mío známějch osobností z filmu a televize. O pár kroků dál je podlouhlej pokoj, s kulatou postelí vlevo a fotolabem napravo: tam odpočívá všechno nádobíčko. Při pohledu na něj mi docvakne, že poličky jsou nějak poloprázdný. Lali dala pár věcí do dražby, aby měla na živobytí a nemusela pouštět kokain. Z koupelny vyjde nějakéj nahej zombie: na prsou má vytetovanou Evitu a Micka Jaggera. Rozepnu si knoflíky u kabátu a předvedu mu svůj pásek. Ten kluk neví, co je glocka, ale tuší, že jestli se hned nezdekuje, dost to ode mě schytá. Vmžiku si sesbírá hadry a zmizí jak pára nad hrncem. Otevřu lednici a vytáhnu z ní šunku a toustovej chleba; udělám si sendvič. Lali je úplně fuk, že ji tam očumuju nahou; sedne si na vysokou stoličku, aby nějak zpracovala kocovinu, a je úplně zticha. Kdysi jsme spolu něco měli. Jenom takový postelovky, nic víc, ale vlastně ji mám pořád rád. Nelíbí se mi, že je to fetka, ale už mockrát mě seřvala, že mi do toho vůbec nic není. Takže z kapsy vytáhnu ten nášup zabalenej do alobalu, na chvílku jí to ukážu a dám ho do mrazáku.

„To jsem teda zvědavej, jestli se ti to vybavení někdy podaří dostat zpátky,“ řeknu jí a zakousnu se do sendviče: je

jak z polystyrénu. Aby ho šlo vůbec pozřít, otevřu si pivo. „Plukovník vzkazuje, že jestli do toho půjdeš na vlastní pěst, pošle mě sem rozmlátit ti bejvák.“

Chytne se za ramena. Mlčíme. Znova se podívám na sérii fotek, co udělala vévodkyni. Jsou to úplný obrazy bez ráků. Krásný setkání novinářiny a iberský aristokracie. Na prvním z nich je vévodkyně, jak se prochází po Buenos Aires, pak jak se producíruje nahoře bez na jedné terase u Laguny Josého Ignacia nebo jak koketuje s hráčem póla na ranči ve městečku San Antonio de Areco. Díky týhle práci se Lali dostala do povědomí všech advokátů v Evropě. Dva roky nato dostala nabídku, aby ji za pěkné vejvar sledovala ve dne v noci v Brazílii. Nic víc jí k tomu neřekli; Lali se k ní musela sama nějak dostat, podplatit vrátného a sehnat si motorku, aby ji v těch dopravních zácpách v Riu neztratila z očí. Nakonec vévodkyni vyblejskla v Río das Pedras: jak sedí na klíně nějakému barevnému plebejci, jak se s těma svejma špičatejma prsama válí v písku nebo jak provozuje orální sex. Až na ten poslední snímek otiskly časopisy a bulvár úplně všechno a pořádně se na tom napakovaly. Na spodním rohu druhého obrazu je připíchnutá vizitka vévodkyně s větou, kterou vlastnoručně napsala. Obrací se na Lali: „Zničila jsi mi život.“ Na stěně visí ještě další obrazy a hodně dalších úlovků, ale tyhle dvě série považuje lovkyně za svoje nejvzácnější trofeje.

„Jedna španělská advokátka,“ oznámím jí. Lali ani nezvedne oči. „Je jí o deset let víc než tobě, ale vypadá mladší než ty. Pěkná, i když bude asi menší, než se zdá. Jmenuje se Nuria Menéndezová Lugová.“

Na desku kuchyňský linky položím obálku z kraftového papíru. Lali se na ni mrkne a pak si přejede rukou přes obličej. Naleju jí sklenici studené vody. Naráz ji vypije. Trochu se třese. Možná se do ní dala zima. Z prádelníku jí přinesu tričko. Když jí ho podávám, už si prohlíží záznam a fotky, co jsme stáhli z Googlu. Menéndezová je bruneta, co se teď obarvila trochu

nazrzavo. Vystoupělý lícní kosti, černý oči, plný rty. Drobnější, ale pěkně stavěná. Nánosy řasenky a rtěnky. Projmutý saka s širokým límcem; košile sladěný se sukněma. Někdy širokej koženéj pásek pro zvýraznění pasu. Potrpí si na černou barvu a perlový náhrdelníky.

„Takže advokátka,“ zamumlá Lali.

„Pronajala si byt ve čtvrti Barrio Norte.“

„Jak dlouho mi to zabere?“

„Tak tři tejdny,“ odhaduju.

Lali si tričko natáhne naruby a zblízka si prohlíží jednu fotku. Potom si ji dá dál, aby na ni líp viděla.

„Je hustá,“ okomentuje. Nakonec zvedne hnědý oči a zapíchně je do mě. Už nevypadaj rozespale, najednou se probraly. „Tohle je hustá buхта, Remile. A o hustejch buchtách toho vím nejvíc.“

Lali normálně nic nerozhodí, ale najednou je hrozně vyděšená. Tuší něco nekalýho. Dopiju pivo a dostanu hodně podobný tušení jako ona.

Ne že bych byl nějaký atlet, ale řemeslo mě nutí se držet ve formě. Posiluju a hodinu denně běhám, v úterý a ve čtvrtek chodím boxovat do čtvrti Saavedra, a taky v podzemním areálu námořnictva trénuju střelbu z pistole i z pušky. Občas si v neděli zaplavu pár kiláků v Río de la Plata a každou volnou sobotu se účastním drsnýho turnaje v chudinský čtvrti Villa Costal. Jsem levák, ale v obraně jsem dost dobrej. V těch zápasech se hraje o prachy, sází se a tak, začíná se v osm ráno a končí v osm večer. Všichni proti všem, zápasy po tři čtvrtě hodinách, a je tam tým narcos, poldů, zlodějíčků, zedníků, kamioňáků a taky smíšený tým. Pravidla jsou volnější a vždycky se tam něco semele. Kvůli únavě a ambicím v semifinále dost teče krev. Majitel krámků s potravinama nám spravuje kosti a dělá nám veterináře, a jenom vzácně nemusí zasáhnout před tím, než si pro dotyčnýho nebožáka přijede sanitka a odvezou

ho na pohotovost do Piñery. Ve finále je to tvrdý boj. Setmí se a nejspodnější kopanec dostane člověk do zubů.

Když je po všem, popijeme v krámku levný víno a spořádáme pár řízků. Probírá se všechno možný, povedený zločinecký kousky, novinky z podsvětí. Tuhle sobotu můj tým brzo odpadnul, takže čekám v hledišti, kouřím a drbu se v podpaždí. Pak řeknu šéfovi, ať zavolá Zámečnicka a Starou. Čekám na ně vedle, u umakartovýho stolu se dvěma rozvrzanejšma židlema. Nejdřív přijde Stará se třema týpkama se spálenou pusou. „Bacha na prachy, Stará, protože tyhle jsou schopný na tebe vytáhnout kudlu i pro pár babek,“ varuju jí. Týpci se chechtaj, horký maté jim zkříví rty. „Vypadněte,“ poručí jim Stará suše. Tak teda jdou, ale jeden z nich se chytne mezi nohama a zatřeše na mě pánví. Naleju Starý skleničku. Je to drsná, obtloustlá ženská s krysím ksichtíkem, která se během okamžiku dokáže proměnit z dobrosrdečný tetky v dračici. Ve tváři nemá žádný výraz a nikdy se nedívá přímo do očí. Když už se na člověka podívá, bombarduje ho nadávkama a vyhrožuje boučáčkou. Je to falešná sběračka starýho papíru. V pondělí vyráží ven se svejma klukama, kterýj maj co dělat, aby jí stačili, a v době siesty zvoní po domech v luxusních čtvrtích a žebrá o hadry. Moc toho nikdy nedostanou, ale to není podstatný: má v hlavě mapu všech budov, pamatuje si zvyky hlídačů, kdy kdo je anebo není doma, a tyhle informace pak prodává bytařům nebo poldům.

Hned potom přijde Zámečnick, což je bejvalej bytař. Malej a hubenej, ale má namakaný paže. Všemmu se chechtá, ale jinak tenhle kšeft bere dost vážně. V drogách nikdy nejel a za celej svůj bídnej život nenabil jedinou pistoli; i tak ho ale párkrát zabásli, protože ho někdo udal. Nikdy ho ale nechytili přímo při činu. Je to umělec s jedinou slabostí, a tou jsou dostihy. Týhle slabosti využil Cálgaris, aby ho najal a udržel si ho. Mám pro ně dva svazky bankovek a dvě mapky s adresou: 14B, ulice Juncal, vysokej starej věžák, bez kamer a ochranky, ale s vrátným, kterej dělal u buenosaireský policie a nikdy nedrží siestu.

„Jakže se ta ženská jmenuje?“ ptá se Stará.

„Nuria Menéndezová Lugová,“ odpovím rychle a pak jí to přeslabikuju. „Nuria, Stará. Je to Španělka. Nevím, jestli má hospodyni.“

„Jo tak Nuria,“ zasměje se ta bezzubá krysa.

„Ten byt má pronajatej, takže faktury nejsou na její jméno. Ale třeba něco najdeš.“

„My ti na to dohlídnu,“ ujistí mě Zámečník, kterému to víc pálí. „Ničeho se neboj.“

Stará si svazek schová do kalhotek; Zámečník svůj svazek políbí, a když si ho strká do kapsy, rozhlídne se kolem. Pak si lokne, zamlaská a zeptá se:

„A když jí teda máme zkouknout bejvák?“

„Pár tejdnu s tím ještě počkej. Stará musí nejdřív zjistit, jak se to má s Nuriinou sousedkou. Je to nějaká šarlatánka. Menéndezová je celej den pryč, ale ta doktorka ordinuje obden a víme, že je to kinezioložka. Až k nim vyrazíme, ani jedna nesmí bejt doma. Protože se na ně vrhneme společně. Předem i zadem.“

„A jdem na to po dobrým nebo po zlým?“ zajímá se.

„Po zlým,“ odpovím. „Žádný klíče nebo paklíče. Pěkně vypáčit. Do obou bytů vlezem zároveň, aby Menéndezová nezačala něco tušit. Dost se vyzná, takže když jí jenom prošmejdím pár věcí, docvakne jí, o co jde. Ale když jí projedem celej byt, skončí na policii, kde jí vtlučou do hlavy, že tady fungujou bandy Kolumbijků, co vybíraj byty.“

„Pár jich znám, jsou to paka,“ usmívá se. „Pácej celý dveře. A poldové od nich inkasujou prachy.“

„Poldové inkasujou ode všech,“ doplní Stará.

Vytáhnu další lejtstro, je to mapka čtvrti Flores. Řeknu jim, že plukovník připravil půdu u jednoho komisaře. Můžou krást v šesti ulicích v okolí.

„Ale nikam dál už pak nechodte, tam nás nikdo nechrání a pořádně byste to schytali,“ říkám jim trochu zbytečně

a protáhnu se dozadu: bolí mě bedra. „Finančně se to vyplatí, bydlí tam dost pracháčů.“

„A pro koho je ten lup z ulice Juncal?“ zeptá se krysa.

„Fifty-fifty,“ řekne ten lišák a ani se na ni nepodívá. „To kdyby tam náhodou nebyla ani vindra.“

„Kroť svoje ambice, Zámečnicku,“ usměřňuju ho a podívám se z okna.

Už je tma jak v pytli. Chodit ven v tuhle hodinu je vždycky riziko. Můžou tě zabít kokaiňáci, aby tě obrali o pár ušmudlanejch bankovek. A i když je vidět, že jsem namakanej chlap, ve tmě vypadáme všichni stejně. Normálně bych šel ven ve skupině, ale tím vysvětlováním jsem se zdržel víc, než by bylo rozumný. Rozloučím se se Starou a se Zámečnickem, zaplatím u pultu majiteli krámků a vyjdu na nevyasfaltovanou ulici. Pro jistotu vytáhnu z tašky glocku a odjistím ji. Chvilí s ní jdu a poslouchám cumbie, opřu se o zeď, kde je namalovaná postavička lidovýho hrdiny Gauchita Gila, a tam zahnu za roh proti příkázanému směru jízdy, a pak si to namířím rovně až na asfaltku a celou tu dobu se držím ve stínu. Přejdou ulici, ohlídnu se přes rameno, a když zjistím, že mě nikdo nesleduje, vrátím pojistku na svý místo a náradíčko zase schovám. Dojdu až k non-stop parkovišti, zaplatím a uvelebím se v terěňáku. Pustím si D'Arienza. Za padesát minut jsem ve svý čtvrti. Bydlím v pětipokojovýh bytě v rozlehlý čtvrti Belgrano R.

Dveře jsou bezpečnostní a mám dva speciální alarmy. Po vstupních rituálech si pistoli nechávám po ruce, svlíknu se a zatímco lezu do sprchy, pustím si záznamník. Linou se z něj známý hlasy. Nejdůležitější hlas patří Rositě: chce mě v neděli vytáhnout na oběd do La Platy a mám vzít s sebou dvě flašky vína. Poslední lékařská prohlídka všechny rozrušila: seržant se nelepší a přidaly se k tomu ještě další „potíže“. Povzdechnu si. Druhej zajímavěj vzkaz je od tlustý Maky: „Nezapomeň, že na pondělí jsme si domluvili schůzku. Plukovník říkal, že pro

mě máš nějaký materiály. Vezmi je s sebou. Čekám tě v jedenáct.“ Maca je psychiatricka. Z rozhodnutí soudu s ní mám dvě kontrolní sezení měsíčně. Maca taky dělá pro Cálgarise, a bude zpracovávat psychologický profil Nurii Menéndezový. Třetí hlas zní kovově: Palma mi oznamuje, že se v jeskyni dost zdrží, a mám mu prej zavolat. „Ten kluk nemá žádný život,“ napadne mě ve sprše. A já taky ne. Z vojenský lékárníčky si vytáhnu něco na ošetření večerních škrábanců. Pak se v zrcadle prohlídnu od hlavy až k patě. Svaly ještě pevný, starý jizvy, tetování z basy. Staroch, co se sice drží, ale přece jenom už je starej. Naleju si vodku, natáhnu se na pohovku a zapnu plazmu, ale stáhnu zvuk. Vytočím číslo do jeskyně a zatím přepínám z programu na program. Palma to hned vezme:

„Co je?“

„Prácička,“ odpovím a sleduju válečný záběry na CNN.

„A platí to barák nebo baráček?“

„Baráček, ty blbče,“ řeknu mu podrážděně.

Barák je zpravodajská služba. Baráček je základna Chacabuco, který šéfuje Cálgaris a která se nevyskytuje na žádný mapě. Paralelní struktura, loď bláznů. Barák má vlastní techniky a oficiální zařízení na elektronickou špionáž. Nás si najímaj. Jeskyně je kancl hackerů, co dělaj na objednávku. Platíme je z rezervních fondů, ale taky nefigurují v žádnéjch papírech. Klienti jsou majitelé skvěle prosperujících firem s rozsáhlou klientelou a štědrou peněženkou. Bezpečnostní agentury, co si najmou elektronický sledování nevěrný manželky zákazníka. Personální ředitelé, co si objednaj nenápadný sledování nějakýho nepoctivýho zaměstnance. Akcionáři, co si objednaj napíchnutí počítačů svejch nejvěrnějších manažerů. Politici, odboráři, novináři. Všichni proti všem, hledat tajemství druhéjch. Nejzábnější je ale prolamovat soukromí hvězd šoubyznysu. Jejich románky a hříchy se pak objevujou ve večerních pořadech, kde se probíraj drby, a kluci z jeskyně se můžou potřhat smíchy. Palma je z nich nejschopnější a nejzapálenější

pro věc: dostane se na jakékoli server, vlezle i do zakryptovaných souborů, vzkazy odposlechne pomocí mechanismu *man-in-the-middle*. A umí to s vybavením Premium: laserový a směrový mikrofony, odposlouchávací zařízení mobilních i analogově-digitálních telefonů. Ale tím vás nechci nudit. Soukromej život neexistuje.

„Kdo to je a co dělá?“ ptá se Palma.

„No žádná herečka z telenovely to není,“ zklamou ho. „Je to právnička. Než si půjdu lehnout, všechno ti o ní pošlu. Má dva mobily, jednu pevnou linku v kanceláři a jednu v bytě. Vždycky s sebou nosí tablet a někdy i netbook.“

„A po čem to jdeme?“

„Vůbec netuším.“

„Tak to se dost prodraží.“

„S plukovníkem se ti asi nebude chtít smlouvat.“

„Ani mi tu složku o tý Nurii Menéndezové Lugové neposílej. Už jsem si ji stáhnul z tvój plochy. Máš moc snadný heslo. R7I.Remil. Všichni věděj, že když padnul Port Stanley, byls v sedmým regimentu infanterie.“

„Tahle jednotka utrpěla nejmenší ztráty,“ řeknu mu roztržitě: CNN právě vysílá záběry z rozbořenejch ulic v Sýrii. „Měli jsme 37 mrtvých a 137 raněných.“

„Ta tvoje melancholie mě nudí, Remile. Tak dobrou.“

Úplně ho vidím, jak sedí před svým stolem a obklopenej monitorama se mi hrabe v souborech. Puberták neurčitýho věku, s tričkem s Georgem Romerem, bejsbolovou čepicí a lízátkem v uslintaný puse. Opravdu důležitý věci si v PC nikdy nenechávám; ukládám si je na několik flešek, který schovávám ve falešným soklu. Pár harddisků taky odpočívá v trezoru v Banco Francés spolu s pistolí Magnum 357, která pro mě má citovou hodnotu. O důvěrný soubory v domácím počítači se postará šifrovací virus a o papíry zase skartovačka, která z nich udělá bílý hobliny. Baví mě, jak mi Palma šmejdí v kompu a neúspěšně hledá, na čem by si smlsnul.

Přestože únavou padám na hubu, neusnu, když si před spaním chvíli nečtu. Tímhle mě naočkoval Cálgaris, blázen do historie, hlavně do období Římský říše. Zamlada mě nutil zhltnout jednu knížku tejdně a pak mě z ní zkoušel. Magor se vznešenejma zálibama. „Jsme pretoriánská garda,“ říkával ten starej pijan whisky, „a každý z nás musí dosáhnout střídmosti setníků.“ Uběhlo pětadvacet let a Leandro Cálgaris pořád pije whisky, ale lekce mi už nedává: maximálně mi doporučí nějakýho autora nebo mi v klidu povypráví o románovým zpracování něčího životopisu. Sem tam vezme na přetřes nějakou scénu nebo historickou postavu, aby k nim přirovnal současnou situaci. Ví, že už mě do toho nemusí tlačit, že droga historie už mě nepustí.

Na nočním stolku vezmu zavděk knihou o začátcích Al-Káidy. Usnu až po čtyřiceti stranách. Zdá se mi o chudinský čtvrti: jsem na nekonečném zápase, úplně vyčerpanej, ale vím, že když polevím, dostanu od soupeře pořádnou řádku, a pak se na mě vrhnou ostatní, aby mě zabili. Takže v tom zoufalství seberu všechny síly, zdrhám, co to jde, a cejtím, že to se mnou každou chvíli sekne. Probudím se děsně unavenej a udělám si rychlou snídani: presso, pomerančovej džus a sušenky s měkkým čerstvým sýrem. Pomalu si pročtu noviny se žlutým zvýrazňovačem v ruce, a občas obtáhnu nějakou větu nebo odstavec. Vystřihnu si články o politice nebo z černý kroniky, a na okraj si propiskou načmárám poznámky. Už to mám zautomatizovaný. „Skoro všechno člověk najde v novinách.“ Říkával mi Cálgaris na začátku. „Jenom se je musí naučit číst.“

Pětačtyřicet minut v posilovně zvedám činky a v místnosti se strojema dělám lehseď. Znova se osprchuju. Oblíknu se do černý, přehodím přes sebe kabát a vezmu si i glocku, abych nešel ven nahej. Ze skříně vytáhnu dvě flašky malbeku a terénákem vyrazím po Virrey del Pino až na hlavní třídu Libertador. Mířím na La Platu, slunce na mě svítí z boku. Je chladno. Myslím na Maku, která na mě zejtra čeká, aby mi

nadzvedla mandle. Usměju se, když si vzpomenu, jak jí Palma hacknul schránku a dostal se jí do mejlu. Už to musí bejt rok, ale čas od času to jen tak z legrace udělá znova. Maca je lesba a tajně miluje slečnu Floresovou, tajnou agentku, kterou Cálgaris získal až ve španělském parlamentu. Lucianu Floresovou, bejvalou federální policajtku, peroxidovou blondýnu s velkým nosem a zadkem, hodně výkonnou, ale zažranou do astrologie. Maca se dopustila tý strašný chyby, že s ní začala rozebírat, navíc stylem někde mezi erotickejma slibama a milostnejma frázema, psychiatrickej posudek, kterej na mě sepišovala na žádost jednoho soudce. Tady to ale teď rozmazávat nebudu, protože je to nechutný a bylo by to na dlouho. Stačí říct, že Cálgaris mě nasadil do party zlodějů dodávek na převoz peněz, a pak všechno narařičil tak, aby mě chytli, odsoudili a strčili mě do nejpřísnější věznice, aby tak rozehnal partičku, která působila uvnitř. Tahle sranda trvala pět měsíců a nikdy jsem se nemusel tolik rvát o život jako tam. Ani na Mount Longdonu. Jistý období jsem se musel dvakrát nebo třikrát denně prát holejma rukama nebo nožem. O tom ale budu vyprávět jindy, protože teď jíždím na dálnici a je tu dost provoz. Naštěstí mě odtamtud včas dostali a výpis z rejstříku mi smazali. Vypovídal jsem coby chráněnej svědek, ale jeden advokát vrchního prefekta zatlačil, aby mi udělali psychiatrický vyšetření. Z týchle zkoušky jsem moc dobře nevyšel, takže soudce nařídil, aby mě kontrolovali pravidelně. Cálgarisovi se podařilo zařídit, aby to zůstalo pěkně uvnitř baráčku. Tady je třeba přiznat barvu: soudce jsme předtím natočili s jednou nezletilou holčinou v bordelu v ulici Tucumán. Ani moc neprotestoval.

Beru to takhle oklikou jenom proto, abych vysvětlil, že mejly z Buenos Aires do Madridu a zpět byly teda pěkná lahůdky. Po patnácti sezeních už Maca svojí milence vyličila, že mám za sebou „šokující zážitky“ a „válečnou neurózu“, a tím pádem silný posttraumatický poruchy. Dal jsem se k armádě jako úplnej

sirotek a opouštěl jsem ji jako vyznamenaného svobodník. To, že jsem zůstal ve strukturách zpravodajské služby a měl za sebou trénink na agenta i vojáka, se nakonec ukázalo jako „ochranný faktor“. Ale moji psychiku ovlivnila jak válka tak moje nová profese, psala Maca: „Dokáže se rychle adaptovat na přežití v jakýchkoli podmínkách a je schopný zbavit se své lidskosti. Občas mi připadá, že snad ani nic necítí.“

S jistou logikou jí Floresová naznačovala, že se považuju za „mimoně“. A zeptala se jí, co jsem za znamení. Vodnář. „No tak to přesně odpovídá jedné jeho variantě,“ nadchlo peroxidovou blondýnu. „Nikdy nedává najevo city, ale rád se babrá v citech druhých. Je to rozený čmuchal, má komplexní motivace, libuje si v podivných zážitcích. Instinktivně se drží vlastní morálky.“ Maca jí na to psala: „Může být neosobní, ale současně si uchovává skrytou emocionalitu.“ Strašně mě bavilo sledovat, jak se mi psychiatrie a znamení zvěrokruhu snaží porozumět. Luciana se svojí přítelkyně nakonec zeptala, jestli jí moje přítomnost vzrušuje. Hádal se. Nadávaly si. Navzdýcky se rozcházely. Znova si psaly. Znova začínaly ty zbytečný, horkokrevný kec. A mně daly pokoj.

Už jsem skoro v Tolose. To je čtvrt s nízkými domky. Seržantův domek s popraskanou omítkou stojí na jednom rohu. Najedu na chodník a zazvoním. Dolehne ke mně vůně pečeného masa, která by nadchla i zarytýho vegetariána. Rosita ráda griluje, otevře mi se smutným a přísným úsměvem. Svýho času tancovala u tyče a nabízela se třeba jen za drink. Teď už je trochu odkvetlá, ale pořád je to kus ženský. Krátce se obejmeme, pozve mě dál a upozorní mě, že jídlo stydne.

Vnitřek domku se mi vždycky zdál ponurej, ale v zadní části je světlo: je tam altán, pergola s vinnou révou a zahrada. Seržant a jeho vozík se vždycky pohybují na sluníčku. Rosa ho obložila polštáři a na hlavu mu nasadila klobouk, aby neprochladnul nebo se nespálil od sluníčka. Od mrtvice ze svýho trůnu nevstane; může jenom trochu hejbat hlavou

a levou paží. Na doktory moc nedá: na rehabilitace a diety kašle a Rositu už to dost štve.

„Dej mi cígo,“ přikáže mi.

„To už se ani nepozdravíme, seržante?“

„Pro vás navždycky vrchní seržant, vojáku.“

Mrknu na Rositu, která rozhrabuje uhlíky. Ukážu jí balíček parisienek. Zavrtí hlavou, ale spíš odevzdaně, pak pokrčí ramenama a pokračuje v tom, co zrovna dělala. Zapálím dvě cigarety a jednu vložím seržantovi do pusy. Rukou sice hejbat může, ale neudělá to, jenom si dlouze potáhne a nosem pak kouř vyfoukne. Oba dva kouříme a díváme se přitom na pomerančovník a jasmíny. Přitáhnu si židli a posadím se vedle něj. Rosita nám oznamuje, že ve čtvrti otevřeli nový řeznictví a koupila tam skvělou hovězí oponku.

„Umřel Santiago, to už jsi slyšel?“ zeptá se seržant.

Takhle zblízka si všimnu, že za těch posledních třicet dní zestárnul snad o rok. Nikam už nechodí, má svrastělou kůži a povadlý tělo. A k tomu všemu má jakoby mrtvý oči. Nic z toho neměl, ani když k nám přiváděli ty poražený od Canberry. Zahořklej je už desítky let a před třema rokama mu mozková příhoda přitloukla hřebíky do rakve, ale jeho oči tak jako tak zůstaly netknutý a jasný. Tenhle prázdný pohled je pro mě novinka.

„Jakej Santiago?“

„No Santiaguíto, takovej ten ňouma. Jak se mu tenkrát, když chumelilo, zaseklo magnum.“

„Ten pitomec?“

„Pěknej pitomec. Vypadnul z vlaku.“

Pak se odmlčíme. Rosita se nám do té úzkosti snaží vpravit hudbu. Hudbu svého hlasu. Vypráví o zahradě, sousedech, klimatu, obecní politice. Se seržantem tu hudbu slyšíme, ale text nevnímáme. Vyplivne špaček cigarety a já ten svůj odhodím do uhlíků. Otevřu první malbec. Rosita mu z hrudníku smete popel, k puse mu přiloží sklenku a otře mu koutky.

Zatlačím na vozejk, aby si mohl dát první kousek hovězího. Jíme. Maso je skvělý. Rosita mu jídlo na talíři nakrájí na malé kousky a krmí ho, jako by to byla kašička. Seržant mě prosí, ať mu naleju další sklenku. Nijak to nekomentuju, aby se ne-naštval. Čekám na to, co musí nutně přijít. Už třicet let je to pořád stejný. Seržant se nějak dostane k tématu 11. června, aby ho mohl okomentovat. Vezme to od střelení děl z lodí, nebo od toho Angličana, co v „polích smrti“ severozápadně od tý hory šlápnul na minu. Následuje přepadovka od parašutistů, nebe křížovaný světlicema, moždíře, klapot kulometů, vleklá noc plná hrdinskejch i srabskejch skutků. Nebo líčí, jak jsem se zbláznil. „Remile, ty debile, okamžitě vzad! Nařizuju ti se stáhnout!“ Vzpomínky vyústí u kámošů od ženistů a kavalérie. Pak se vrací ke střelení, tý hrůze, co nepřítel napáchal na bitevním poli. Vzpomene na toho Gurkhu, co jednomu kámošovi prostřelil zblízka levý oko a kus mozku. Nakonec to přežil, protože bůh je veliký. Všechno, co jsme viděli, zahlídli, zaslechli, skutečný i vymyšlený, zvlečený nebo umenšený časem. Seržant mě celý kilometry vlek na rameni, aby mi zachránil život. Špitál plnej mrzáků, kapitulace, návrat. Desítky jmen. Co se stalo s tím a tím vojákem a co udělal ten a ten důstojník. Slyšel jsi, že tamten se zabil a že támhleto se narodil syn? „Z celý tý party chlapů ses jako jedinej nepoved ty,“ říká vždycky na závěr, a ani teď neudělá výjimku. „Shnilý jablko.“ Trochu se tomu zasmějem.

O čtyři hodiny později už Rosita odpočívá v houpací síti a seržant zmlkne, je unavenej jak zvíře. Za celou tu dobu spořádáme dvě láhve vína a celou krabičku cigaret. Mrtvý oči mu trochu ožily, ale pak zase umřely. Sedíme těsně u sebe, šeptáme si. Rychle se připozdívá. Z uhlíků pořád trochu sálá teplo, ale seržanta brzo zmůže zima a únava a poprosí mě, abych ho zavez do ložnice a uložil do postele. Když Rosita zaslechne kola vozíku, přijde za náma, dá mu jeho čtyři prášky a skleničku vody, políbí ho na rty, zhasne a láskyplně zavře

dveře. Ale než k tomu všemu dojde, seržant mi jedním dechem řekne: „Byl bych rád, aby Rositě nic nechybělo, Remile.“ S chutí bych seržanta třeba objal, abych ho povzbudil, ale neudělám to, protože on by byl schopnej na mě třeba flusnout. Tak mu aspoň upravím klobouk. „Felčáři jí řekli, že to se mnou jde s kopce,“ dodá a ušklíbne se. „Nenechávej mě pohřbít do země, odjakživa jsem trpěl klaustrofobií.“ Rosita mu už asi stokrát slíbila kremaci, ale šéf věří jenom svému vojákovi. Kejvu a kejvu, hlava se mi kymácí jako těm pejskům, co se kdysi přidělávali na palubní desku auta. Přitlačím na vozík, Rosita se dostaví a provede svůj rituál. Myje nádobí a já čistím gril. Neprohodíme spolu ani slovo. Nemůžeme.

Pak se spolu v altánu v tichosti vyspíme.

Maca je tlustoška s pěkným obličejíkem a pořádnějma kozama. Nosí bifokální brejle s barevnejma obroučkama, co jí ladí se rtěnkou, páskem, propiskou a botama. Právě si pročítá důvěrnou šestistránkovou složku, kterou jsem jí přines: je v ní všechno, co jsme zatím zjistili o Nurii Menéndezový Lugový. Když se před chvílí dívala na fotku tý brunety, divně se přitom zašklebila, jako by se snažila zadržet smích. Dojde mi, že myslí na svoji přítelkyni. Peroxidová blondýna pobíhá někde po Madridu, aby o tý naší tajemný advokátce včas zjistila víc. Maca a Luciana Floresová si o tý Španělce musej po nocích vyměňovat škodolibý poznámky. Už asi vědí najisto, co já sotva tuším. Že Nuria není lesba. Ale kdo ví, k jakým astrologickým závěrům už Floresová v případě tý elegantní ženské dospěla.

Rozhlídnou se kolem a zapálím si cigáro. Jsme v přízemních útrobách baráčku. Kancelář Maky má okno do vnitřního dvorku s muškátama. Ten výhled působí depresivně. Ale to vlastně celá ta budova. Plukovník sedí nahoře, v kanceláři s výhledem na ulici Chacabuco, která taky nevypadá zrovna přívětivě. Než na recepci odevzdám zbraň a projdu detektorem kovů, řeknou mi, že mě plukovník očekává ve dvanáct

hodin. Mám ještě hodinu. Maca na chvíli odloží složku o Menéndezový, trhne sebou nazad, podívá se mi do očí a pokusí se mě překvapit nějakým intimním dotazem nebo podpásovkou. Tohle je její modus operandi. Všechny ty moje posudky pro soud by si klidně mohla vycucat z prstu, a nakonec vlastně i spíchla záznam plnej otřepanejších klišé, kde o mně mluví jako o pacientovi s velkými pokroky. Ale plukovník ji požádal, aby současně s tím sepsala pravdivou zprávu „jen pro něj“. Cálgaris moji hlavu pečlivě střeží, myslí si, že mi najednou třeba přeskočí a můžu mu pak pořádně zatopit. „Ale tak to není,“ řekl mi jednou, když jsem s tím na něj vyrukoval, „děláme to pro tvoje dobro.“ To je teda od toho hajzla moc pěkný.

Už jsme probrali můj dětství a traumata z války, i vedlejší účinky, který tahle práce přináší. Už jsme zažili i pár nepřijemnějších chvil, jako když se mě zeptala na smrt. Tou dobou jsem měl za sebou jeden nesplnitelný rozkaz. Skočil jsem jí do řeči stejně jako plukovníkovi: „Já nejsem nájemný vrah.“ Cálgaris můj vzdor přešel a zapomněl na to, ale Maca tenkrát úplně nadskočila na židli. Ten tejden poslala do Španělska mejl s památnou frází: „Je to zvláštní, sám se cítí jako voják, možná žoldnér, jindy jako tělesný strážce, špion nebo detektiv, i když nikdy nezabředává do laciných literárních fantazií. Ale nedávno jsem přišla na to, že někde v hloubi duše se tenhle pitomec považuje svým způsobem za hrdinu.“ V odpovědi na ten mejl Luciana Floresová ironicky dodala: „Jo, hanebnýho hrdinu.“ Takže tohle jsme my, přátelé. Nejsme hrdinové s čistým srdcem ani unavení hrdinové. Jsme jenom hanebný hrdinové. Nemorální dobrodruzi ve stokách týhle země plný čestnějších a nezištnějších lidí.

„Už dlouho jsme neřešili tvůj milostný život,“ nadhodí Maca, pustí složku, protáhne se dozadu a zadívá se mi na rty. „Tak jak to jde? Nějaká holčina na obzoru?“

„My Vodnáři city často filtrujeme přes mozek,“ odpovím jí a dlouze vypustím oblak kouře. Z jejího výrazu poznám, že

podpásovku jsem jí právě zasadil já: najednou ztuhne, jako by tušila, že ji sleduju.

„Nevěděla jsem, že čteš horoskopy,“ řekne polohlasně, oči vidně rozhozená. „To mě překvapuje.“

„Jenom pár postelovek,“ pokrčím ramenama. Málem už jí něco řeknu, ale udržím se.

„Nepřemáhej se,“ naléhá, ale strašně opatrně. Potom zas o něco víc přitlačí. „Jakých postelovek?“

„Láska až za hrob mi nejde, já ani nevydržím bejt dlouho věrnej.“

„To ses nikdy nezamiloval?“ Podaří se jí znovu nahodit jistě profesionální nadsměv. Přijde mi to legrační.

„Jsem hodně roztržitej a nerad si komplikuju život.“

„Ale teď vážně: nikdy?“

„Jó, jednou jo, kdysi dávno, skoro v pravěku,“ usměju se. „Teď po mně pár ženskéjch jede, ale držím si je od těla.“

„A dál?“

„Dál nic, co jsem dlužnej?“

„Co dál, Remile?“

„Bez lásky se přece dá docela dobře obejít.“

Zamáčknu špačka v popelníku a čumím do zdi. Maca okusuje propisku a do notesu si poznamená jedno slovo.

„A co cítíš, když lidem vstupuješ do soukromí?“ zeptá se a ještě to upřesní. „Když odhaluješ jejich tajemství a vidíš, že ti lidé trpí, podvádějí se, dělají si naděje.“

„Když si dělaj naděje, tak je trochu lituju.“

„Aha.“

„Nikdy si nedělej naděje, a tím pádem tě nikdy nic nezklame.“

„A to má znamenat co?“

„Taková věta do budoucna.“

„Tak si promluvme o našem nejvyšším šéfovi.“

„Tak co chce Cálgaris vědět?“

„Ne že by to chtěl vědět on, ale chci to vědět já, Remile.“

„V tom případě to vyjde dost nastejno.“

„Loni ses tu přiznal, jak si občas představuješ, že bys ho nejraději zastřelil.“

„To nebyly jenom představy.“

„A co to teda mělo znamenat?“

„Je to taková touha,“ řeknu a ty slova si vychutnám, „jako bych chtěl zabít vlastního otce.“

„A co se stane, až ho jednoho dne odvolají?“

„Takovou moc v týhle zemi nikdo nemá.“

„No tak dejme tomu, že by umřel na nějakou rychle postupující rakovinu.“

„A co se stane?“

„No to mi řekni ty. Co se stane?“

Celou minutu přemýšlím, co na to říct. Maca už je úplně uvolněná. Má mě na mušce. Pusou znova vytvoří ten zvláštní škleb, jako by se snažila zadržet smích. Je mazaná.

„Odejdu do důchodu,“ řeknu nakonec. „A budu pomáhat nadaci *Missing Children*.“

„*Missing Children*?“ podiví se.

„Hledat ztracený děti. Ale ne proto, že bych měl nějak velký srdce. Je to jenom zábava.“

„A co jako?“

„No to sledování.“

„Sledování nebo štvance?“

Trochu zamrčkám. Ta ženská umí. To se musí nechat. Umí toho dost. Jasně, jde o lov. Dějiny lidstva jsou samej lovec a kořist. Máme to v krvi, ne? Maca si zapíše další slovo.

„Brečel bys, Remile?“ vyhrkne na mě. „Chci říct, brečel bys, kdyby ses dozvěděl, že plukovník umřel? Nesl bys mu rakev, promluvil bys mu na pohřbu? Chyběl by ti? Střelil by ses do hlavy?“

Dejchám zrychleně, jako bych právě přiklusal. Maca v mých očích zaregistruje, že se stávám trochu nebezpečnej. Začne mrkat, vím, že má sucho v puse. Ani se jí nedivím.

„Připomnělas mi jednoho vězně,“ řeknu jí pomalu. „Ten byl napřed strašně zdvořilej a pak mě kopnul do břicha, do

ramene, a když jsem se otočil, dostal jsem ještě dva rychlejší kopance do beder a jedný hýždě. Tady, vidíš to? A tady. Jedna rána za druhou, jako by se dočista pomátnul. Šest tejdnu jsem si pak poležel v nemocnici Churruca.“

Ticho trvá tak dlouho, že se Maca podívá na hodinky. Pak si jazykem přejede namalovaný rty a zapíše si nějaký souvětí.

„Vydal bych se do jeho mezonetu ve čtvrti Recoleta a ukradl bych mu všechny čtyři krabice s modrým štítkem, který si schovává v tajnejch skříňkách pod schodištěm,“ vypadne ze mě a nato se zarazím; nepoznávám svůj hlas. „Každej den bych si dal flašku na počest jeho nekonečný laskavosti. A tohle si dobře запиš: pod schodištěm. A že ho moc pozdravuju.“

Poodejdu až k východu a držím se, abych neprásknul dveřma. Mazaná. Ženská jedna mazaná. Pak nastoupím do výtahu a vylezu v kanceláři jeho dvou sekretářek. Jsou neuvěřitelně ošklivé a úsečné. Nechaj mě tam patnáct minut trčet; na konferenčním stolku leží hromada časopisů o cestování. Jeden je o Skotsku. Je v něm ostrov Skye, pohoří Cuillin a nedávno zvýrazněná věta „hutné aroma a osobitá rašelinová, kouřová a jemně slaná chuť s dozvuky mořských řas“.

Dojde mi, kam se tím míří: rovnou k lahvince taliskerky. Možná že po tom všem plukovník ve svém dvoupatrovém, neproniknutelném a tajemném bytě už pod schodama neschovává zásoby Johnnieho Walkera, ale tohle načervenalý zlato, na který se mu musí úplně sbíhat sliny. Kolik je Cálgarisovi vlastně let? Jak to, že si může dovolit takhle nasávat, kouřit padesát fajfek denně, a ke všemu celej den provozovat takhle smrtelně sedavej životní styl? Co se asi stane, když mě jednoho dne ráno někdo vzbudí s tím, že natáhnul brka? Kráva jedna tlustá.

Jedna z těch dvou sekretářek mě osloví jedním z mejch třech falešnejch příjmení a oznámí mi, že už můžu jít dál. Taliskerka. Tohle si musím zapamatovat.

Plukovník skajpuje s jedním chlápkem; nevadí mu, že všechno slyším. Ukazuje mi, abych šel dál a posadil se do

křesla. Sedí za svým ohromným dubovým stolem; do prostoru tiše hraje koncert Thelonia Monka. Ve vzduchu se vznáší pach jeho tabáku s příchutí cherry. „Kombinace jemného tabáku Virginia se špetkou tabáku Burley,“ jak svého času vysvětlil jednomu soudci Nejvyššího soudu, když jsme si u něj v pracovně dávali kafe. Jeho blahorodí mělo problém, co mu nedal spát: jeden poslanec se hrabal ve spisu o nějakém dávším zfalšovaném konkurzu a hodlal to vytáhnout na světlo, vyličit, jak se všechno krylo a poslat to k Ústavnímu soudu. „Špinavý kampaně nesnášíme,“ řekl mu Cálgaris. A při odchodu z onoho chrámu spravedlnosti mě poprosil, abych na toho poslance našel co největší svinstvo. Nějaký se našlo, jako na každého: píchal ženu svého stranického šéfa. Cálgaris mu mejlem poslal jednu intimní fotku a pak mu nechal vzkázat, aby nesral. Zabralo to a už pak vážně nesral.

Baráčku šéfuje týpek, co má světlý oči, hodně blond vlasy, nažloutlej knírek a vychlastanej hlas. Je to stařec neurčitého věku, střední postavy. Kravatu nesundá, i kdyby ho měli zastřelit. Nosí bílý košile a zelený manžetový knoflíčky. Nikdy jsem si nevšiml, že by měl špinavý boty, vždycky se mu lesknou jako nové. A většinou taky nové jsou. Kdysi měl ženu, ale v roce 1993 ovdověl. Víím, že jeho dvě děti žijou v Evropě a on v Buenos Aires vede dost samotářskej život, obklopenej knihama o historii, mapama, kompasama a svojí sbírkou starejch zbraní. Taky víím, že má plachetnici, na který někdy o víkendu prchá k uruguayskejm břehům. A má taky ženskou, se kterou si užívá tam v Uruguayi v historický čtvrti města Colonia.

Během rozhovoru vytuším, že mluví s agentem, co obchoduje s bílým masem. Pasák, co dělá do luxusních prostitutek a má tím pádem k dispozici úctyhodnej tok informací o politicích, byznysmenech, hercích a fotbalistech. Přijde si na takový prachy, že mu někdy plukovník musí připomenout jeho původní úkol a trochu ho pokárat. „Přepínám,“ pronese a přeruší spojení. Ruce si přitáhne k zátylku a na pár vteřin

se zahledí do stropu. Nechám ho bejt. Najednou řekne „no ták,“ narovná se, plácne do stolu a vybere si jednu ze svejch deseti dýmek.

„Máme napilno,“ řekne jakoby pro sebe. Otevře tabák a začne si nacípávat hlavičku dýmky. „Tak jak jde operace?“

„Už jsme rozhodli sítě,“ odpovím mu.

„Nezapomeň, že to potřebuju mít hotový za dvacet dní,“ vyhrožuje mi a míří na mě dýmkou. Pak si ji přitiskne k puse a zapálí speciálním zapalovačem.

„Můžeme jí dát do bytu mikrofony,“ nadhodím ironicky. „Nebo použít dálkáč na tři sta metrů.“

„To nebude třeba,“ zavrhne ten nápad a podrbe se ve žlutým knírku. Poprvý vydechne kouř a vzduch zaplní vůněma. Chvilí zamyšleně okusuje náustek. Potom zvedne oči. „Stejně tě budu muset nasadit na další dvě prácičky. Tenhle měsíc máme napilno. Ale pozor: *touch and go*. Nenech se rozptylovat, Menéndezová teď má jasnou přednost. *Touch and go*.

Zapálím si cigáro. Soutěžíme, kdo vypustí víc kouře. Plukovník má barvu člověka s vysokým tlakem a vodnatej pohled alkoholika. A co když starej skápne? Ptám se sám sebe. Ta mrcha. Ta mě pěkně dostala. Vidím, jak otvírá šuplík a z něj vytahuje výstřížek z novin a cédéčko. Výstřížek rozloží po vždycky naklizeným stole a ťuká do něj ukazováčkem.

„Nezapomněl jsi snad na Holguína,“ směje se.

Zasloužilěj politickéj veterán z Buenos Aires a širokýho okolí. Šestkrát ho znova zvolili, nikdy neprohrál volby, plete se do všeho, a i když je proslulej tím, že bere úplatky, místní na něj nedaj dopustit. Možná právě proto; lidi jsou divný. Před šesti měsíci jsme pro něj dělali takovou službičku. Svoji druhou, o dvacet let mladší manželku podezříval, že mu nasadila parohy. A stejně jako všichni podobný lůzři se nechtěl zaplítat s policií nebo s bezpečnostníma agenturama. Dva dny jsme ji sledovali a vyšlo najevo, že ta ženská chrápe se svým osobním trenérem. Palma tomu týpkovi nahrál několik

telefonátů: ona byla hrozně zamilovaná, jenže on měl v té samý posilovně hned dvě milenky, dělal kickbox a občas se zaplejal i s chlápky. Nic neobvyklýho: metrosexuál říznutej gigolem a prostitutem pro chlapy. Rád zkoušel, co jeho tělo vydrží.

„Co Holguín proved s tím matrošem, co jsme mu poslali?“

„Já nic neřek, ale já bych ji na jeho místě nakopal do zadku a vyhodil na ulici,“ prohlásí lord Cálgaris. „Jenže ten magor ji chce zpátky. Kristepane!“

„Takže toho trenéra je třeba nějak odstavit.“

„Jak vidíš, nic originálního.“

„To je v poho, tak a teď k tomu dalšímu.“

„Ten další je o něco zapeklitější.“ Teď na ten výstřížek položí cédéčko. Ví, že na něm najdu všechny informace. „Existuje jistá senátorka z Córdoba. Elena Parisiová. Kamarádka. Nebo tak něco. Dozvěděli jsme se, že Fierrito ji vydírá kvůli nějaké knížce.“

„Už zas?“

„Co ho odřízli od ‚kola štěstí‘, mívá takovýhle nápady.“

„Má v ruce všechny esa,“ postěžuju si.

„To jsem jí taky hned řekl,“ přikejvne. „Ale to ji neuklidnilo. Nemáme ani zaručené, že to není nějaká past. Kdoví, třeba teď má něco víc než pár počmáraných papírů.“

„Když dovolíte,“ skočím mu trochu rozladěně do řeči. „Tohle vyřídíte jedním telefonátem. Fierrito pro barák pracoval hezkou řádku let.“

„S nikým nemluví, je úplně mimo,“ odpoví a znova si zapálí dýmku. Je znát, že o tom důkladně přemýšlí. „Byl to dobrý novinář, ale sešel z cesty. Neseme na tom svůj díl viny.“

„Před třema rokama dostal zálohu od jednoho nakladatelství,“ připomenu mu. „Na neautorizovanej životopis jednoho významnýho šéfa ze skupiny firem, co ždímalý stát.“ Utratil ji za cestu po Egyptě, předstíral, že tam na něčem bádá, oznámil, že to bude pecka, a pak od toho pitomce inkasoval velký prachy, aby s tím životopisem seknul. Nakladatelství se s ním

začalo soudit, ale tohle nikdy nemůžou vyhrát. Z Fierrita nic nedostanou, protože nic nemá. Je to ten největší podvodník, s kterým jsme kdy měli tu čest.“

„Tentokrát mu ten jeho bejvák podpal,“ řekne trochu posmutněle. „Ale vážně. Nebo se rozkecá a nás zavrou.“

„Nic na nás nemá, plukovníku. Vždycky to byl jenom magor a buran.“

„Stačilo by to na titulní stranu deníku *Noticias*,“ namítne a já se podívám na stěnu: jsou na ní tři kresby s námořními motivama a obraz se zakomponovanou titulní stranou novin, která tajemným písmem slibuje příběh „chlápka, co umí řešit problémy argentinských politiků“.

Cálgarisovi se z toho nejdřív udělal pořádněj vřed. Styděl se bejt takhle vystavenej v časopise. Hned dvě poslanecký komise požádaly jeho nadřízený o vysvětlení, ale skandál postupně vyhasínal, až vyšuměl úplně do ztracena, a to díky třem faktorům: měli jsme celkem štěstí, působili jsme na jiných úrovních a potvrdilo se, že když šlo do tuhýho, naši celoživotní klienti měli co ztratit, kdyby se na ně ve spisu nezapomnělo. Jenomže ono se zapomnělo a teď je z té titulky jen obraz, skoro vyznamenání, interní vtípek.

„Tady Fierrito, první kající zpravodajský služby,“ pošklebuje se plukovník, chechtá se a kašle. Má taky chronickou vodovou rýmu.

„Kdo je Nuria Menéndezová?“ zeptám se ho zničehonic.

Zvážní. Vždycky počítám s tím, že na spoustu věcí nemám žádněj vliv a že v týhle agentuře prověřujeme lidi na žádost někoho dalšího a moc se při tom nevyptáváme, skoro vždycky do toho jdeme naslepo, lhostejně a rozladěně. Důležitý manažeři, uchazeči o politický posty, státní úředníci na citlivejch místech, rockeři a herečky, zasloužilí kriminálníci, politický zločinci a tichošlápci ze šoubyznysu. Ale v kostech cejtím, že Menéndezová je zvláštní případ, a že mi nařídili rozříznout ji skalpelem bez narkózy, jenže už mi nikdo neřekl, co mám

čekat uvnitř. Ke všemu pomyslí na Lalinu neblahou předtuchu: „To je hustá buchta, Remile.“ A před chvilkou jsem si připustil jistě neklid, zvláštní zvědavost, která mi nedá klidně spát. Mně, co jinak usnu jak miminko i v oddělení několika násobnejch vrahů ve věznici Sierra Chica.

Protože dýmka mu už před chvílí dohořela, Cálgaris se natáhne pro nacípávač. Lžičkou odstraní popel, rypátkem dýmku provzdušní, doplní a udusá tabák v hlavičce a znova dýmku zapálí. Dělá to pomalu a myšlenkama se přitom toulá úplně jinde. Málem už si vytáhnu další cigáro, ale nakonec si to rozmyslím. Zakouřím si z těch jeho sytejších obláčků kouře, který mi bude vydechovat do obličeje. Monk dohrál koncert a vzal to zase od začátku. Může tu takhle hrát celej den, celej tejden. Nebo ho některá z jeho sekretářek vymění za nějakou improvizaci Stana Getzeho. Plukovník ve mně probudil zájem o historii, ale s jazzem se mu to nepodařilo. Mizernej černochoch jako já bude mít vždycky radši tango.

„Že jsi nečetl Ovidia, už vím.“ Dodá nakonec se svraštělým čelem. „Ale přece jsi nezapomněl, jak upadl v nemilost Augusta.“

„Poslal ho do vyhnanství,“ potvrzuju. „Považuju ho spíš za významnýho spiklence než za básníka. Jak dobře víte, na básničky mě moc neužije.“

„A víš, co říkal Ovidius?“ zeptá se plukovník s mrazivou vlídností a nic jinýho už pak neřekne. „Žena pořád něco nakupuje.“

Strážce Mony Lisy

Zaparkuju auto padesát metrů od posilovny a dalekohledem se snažím zaostřit cíle za okny a pak kapoty několika málo aut zaparkovanejch kolem bloku. Nevidím ani mini cooper tý ženský ani mégana coupé toho chlapa. Odložím dalekohled a vystoupím, abych se trochu prošel. Šedivý ráno v městečku San Isidro. V jedny vedlejší ulici najdu ve stínu žlutýho mégana. Na parkovišti, vpravo vzadu, zaregistruju mini cooper. Před šesti měsíci jsme je tři tejdny sledovali; většinou jezdili jejím autem. Ale jednoho deštivýho rána vytáhnul ten chlap svýho mégana a my na to nestihli zareagovat. Ztratili jsme je. Jinak ale všechno probíhá naprosto stejně: silnice Panamericana, pak odbočka na El Tigre, mýto a motel někde na Uruguayský třídě. Jsem si jistej, že postup nezměnili. Vrátím se k autu a dalekohledu a dál vyčkávám.

Kvůli takovejmhle kravinám se nám lidi na centrále ve Veinticinco de Mayo smějou. Základna Chacabuco se na politicej nátlak otevřela. Barák se postupně změnil na tajnou službu vyhrazenou prezidentovi a ostatní skuhrali. Ale je třeba zmínit, že tyhle ostatní maj teritoriální i ekonomickou moc a vliv, dotíraj, schvalujou rozpočty. Taky si myslej, že

jsou součástí státu. Proto se taky na ministerstvu rozhodli zřídit nezávislou agenturu, která by zůstala spojená s barákem asi jako sajdkára u motorky, aby ho téma drbama a menšíma kšeftíkama neposkvrnila. Plukovník je svým způsobem exot a úředníkům jejich kariéru nijak neohrožuje; pokaždý, když mu z vedení nabídli povýšení, odmítnul, vždycky zůstal věrně generálnímu řediteli operací a řediteli kontrarozvědky, a všechny informace, teda skoro všechny, předává baráku. Tím chci říct: cokoli podnikneme, každej případ, do kterýho se pustíme, se založí do složky a její kopie přistane v archivu v přízemí centrály. Plukovník si kdovíkde schraňuje i nějaký speciální svazky. Člověk nikdy neví. Aby měl něco i na svoje kámoše a kumpány v případě, že by se jednoho dne nedejbože všichni do jednoho zcvokli. Oni dělaj to samý. Aneb já držím tebe za pindoura a ty mě zase za koule, takže jsme si všichni kvít a máme se všichni rádi.

Baráček se financuje z tajnejch zdrojů, ale už deset let si má na sebe i vydělávat sám. Pravidla jsou volný. Někdy pracujeme i bez honoráře v hotovosti, ale klienti se nám nakonec stejně odmění třeba nějakou tou službičkou. Jindy zase, Cálgaris tomu říká „melouchy“, fungujeme jako bezpečnostní agentura. Firmička pro drobný akce. Ale služby našich nejvlivnějších klientů nejsou jen tak ledajaký: baráček má legální i nelegální investice, a prachy celej ten stroj promazávaj a udržujou ho v chodu. Jenom plukovník ví, kdo nám jak platí.

Můj vztah s centrálou je v pohodě. Hodněkrát si mě vypůjčili. Hlavně na to, abych se vetřel ke gangům, co unášej lidi, abych nahradil někoho z prezidentský ochranky nebo na různý pouliční prácičky jako sledování *piqueteros* nebo odborářů, co na demonstracích vyvolávaj rvačky. Za to mě během těch dvaceti let dvakrát poslali do zahraničí na kurzy tajný služby a kriminologie. „Nechceš se přesunout na centrálu do Veinticinco de Mayo a vypadnout tam z toho krcálku, Remile?“ zeptal se mě jednoho dne šéfík z kanceláře Sala Patria.

„Já jsem plukovníkův člověk, pane,“ odpověděl jsem mu s lo-
kajským výrazem. „A tenhle úděl už mi zůstane.“ Na baráku
dovedou ocenit, že nějakéj pitomej černochočet Massima Va-
leria Manfrediho.

Teď už je vidím, Romea a Julii. Ona je kombinací posiloven
a silikonu; on vypadá jako Jean Claude van Damme po chřipce.
Sleduju je dalekohledem, jdou po chodníku jak dva nevinný
kamarádi, nedotýkaj se, ani se na sebe nekoukaj nějak moc
oddaně. Nevěrníci takhle choděj vždycky, spolu, ale odděleně,
a dělaj ze sebe blbce. Nastartuju a zařadím. Z jejich směru
odhaduju, že dneska se pojede mini cooperem. Snadno je do-
honím, ještě než najedou na Panamericanu. Červený autíčko
se proplejtá provozem a drží se v levým pruhu: madam na to
šlápne a nutí mě jet rychle. Je mi jasný, že je to zbytečnej závod,
protože stejně skončíme tam, co vždycky, ale nerad bych se
splet. Třeba za těch pár měsíců objevili jinej hotel a já bych
pak na dvě hodiny zkejsnul na Uruguayský třídě. Jedem dál,
zazvoní mi telefon, připojím ho na handsfree a zvednu to.
Zdraví mě Palma:

„Ta Nuria je teda pěkněj voprúz.“

„Nic nemáš?“ divím se.

„Posílám ti mejlem pár nahrávek. Nevim. Třeba tě budou
rajcovat.“

„A co pošta?“

„To byla taky dost fuška. Ani jedna laskavá věta. Ale na
islamistickou teroristku to taky nevypadá.“

„Není na Facebooku nebo na Twitteru?“

„Ani náhodou. Ticho po pěšině. Jako by nebyla.“

„Zkoušel jsi spyware?“

„Zatím ne.“

„Tak na co čekáš?“

Típnu mu to, abych ho trochu vychoval. Spyware je pro-
gram, co umožňuje sledovat všechny pohyby na internetu
v reálným čase. Potřebuju se dozvědět, na jaký stránky chodí,

jaký slova zadává do Googlu. Baví mě si představovat, jak se teď tenhle usmrkanec s kšiltovkou a lízátkem asi vrtí na židli, protože si myslí, že je chytřej jak rádio, a já ho nachytal na švestkách.

Čekáme ve frontě na mýto. Překvápko se konat nebude. Naproti motelu se dá zaparkovat. Ověřím si, že mini cooper vážně jede tam, a zabrzdím o něco dřív na trávníku. Z batohu si vyndám noťas, zapnu ho, načtu si poštu a na plochu si stáhnou čtyři zvukový soubory. Zapojujím iPod a přetáhnu si je. Pak iPod připojujím na mp3 přehrávač v autě a první nahrávku pustím na střední hlasitost. Hlas Nurii Menéndezový Lugový brzo zaplaví všechno kolem. Je to hlas naléhavý, přísnější a trochu drsnější. Ale smyslně drsnější. S madridským přízvukem a děsně španělskejma slovíčkama, i když namíchanejma se slovy v angličtině a francouzštině. Umí být hodně přesvědčivá. Mluví o spisech a vývozním režimu. V restauraci na rohu si objednává něco k obědu: salát a minerálku, a jako dezert odtučněnej vanilkovej jogurt. Poprosí sekretářku o černý ristretto bez cukru i bez umělého sladidla. Zjistím, že kouří camelky. O centák si stáhnou okýnko a zapálím si parisienku. Nurii volá někdo ze Španělska. Jeden její společník, probíraj nějakou zmařenou belgickou kšeft. Týpek se jí ptá na Buenos Aires. Nuria prej už maso nemůže ani vidět a stěžuje si, že ryby tu nemaj chuť. Dost toho nachodila. Vydala se na trh do San Telmo a koupila si tam stříbrnou kudlu. Vysvětluje, že je to gauchovskej nůž, ale vyrobenej speciálně pro pitomý turisty. Neřekne teda přímo „turisti“, ale „luftáci“. Trochu se zasměje. Má takovej cynickej a erotickej smích. Dostala darem lístek do divadla Colón: dávaj *Veselou vdovu*. Společníkovi vysvětlí, že je to hrozně vtipná opereta. Společník se neodvažuje jí lízt do soukromí; ona teda změní směr hovoru a vrátí se k byznysu. Nerozumím ani ň, ale hlas má tak podmanivý, že mi cigáro popálí prsty. Odhodím nedopalek a zapálím si další. Možná bude mít Palma nakonec pravdu. Ten hlas mě dokáže

vyrajcovat, i když se nedozvím nic zajímavýho. Kdo vlastně je ta ženská, proč sem přijela a proč jí lezeme do skříně? „Žena pořád něco nakupuje.“ Kvůli čemu sem teda přijela?

Ještě asi hodinu poslouchám ostatní zvukový soubory, zatímco vevnitř Jean Claude buší do paní Holguínový. Nuria je doma, vysvětluje asistentce, že si od pondělí do pátku najala uklízečku z Paraguaye. Připadá jí schopná a dá se jí věřit. Dostala na ni doporučení od manželky nějakýho argentinskýho advokáta, se kterým jednou byla na večeři. Přeruším nahrávku a zavolám na mobil Zámečníkovi. Chvíli mi to nebere. Nakonec to vezme, je někde, kde je dost kravál.

„Má uklízečku, ale v pátek končí v poledne,“ oznámím mu.
„A co to smetí?“

Zámečník odpoví, že mě neslyší, a že musím křičet, aby mi rozuměl.

„No skvělý, kámo, takže příští pátek někdy po obědě,“ potvrdí. „Protože to tam ta kinezioložka z béčka taky není. Ordinance má zavřeno.“

„A co to smetí?“ nenechám se odbejt.

„To je v pohodě, chvíli nám trvalo, než jsme poznali, který je její, ale už jsme ho pěkně vytřídili,“ směje se.

„Jseš si jistej, že mi nepředložíš smetí nějaký sousedky?“

„Byly tam obálky a zmačkaný lejstra na jméno Nuria něco.“

„Kouří camelky?“

„Z dovozu. A pije anýzovku značky Mono. Ne každéj přece pije anýzovku Mono, kouří camelky a jmenuje se Nuria.“

„A jak to šlo?“

„Stará do auta naložila všechno smetí z baráku, a to jsme pak na místě pytel za pytlem prošli. Ty pitomci vždycky obědvaj, chlastaj a dělaj pořád to samý, Remile. Jsou tak...“

„Předvídatelný.“

„Jo,“ zasměje se znova.

„Ty taky,“ řeknu mu. „Seš zase na dostizích, kde akorát ztrácíš čas a přicházíš o prachy.“

„No, ale když odvedu dobrou práci...“

„Jen pěkně pracuj, Zámečnicku, jinak si mě nepřej. A na pátek mi to tam všechno hezky brzo nachystej.“

„Jasná věc,“ Zámečník se už nezasměje. „A odtamtud pak vyrazíme spolu a převrátíme jí bejvák vzhůru nohama, jo?“

Neodpovím, aby ucejtil, že jsem nasranej. Řekne mi, že mu končí kredit a už musí končit. V pozadí z tlampače hlásí další závod. Vypnu mobil a vrátím se k přehrávači. Nuria se ptá nějakýho úředníka na obchodní formality. Anýzovka a camelky, pomyslím si. Co asi ta bruneta dělá po večerech? Dívá se na porno, onanuje ve vaně? Na koho při tom asi myslí? V pasu má napsaný, že je rozvedená, a je to pořádná ženská: bylo by divný, aby neměla přítele nebo milence, nebo aby po někom takovým aspoň netoužila. Anebo ho má, ale Palma na to ještě nekápnul? Těžko říct.

Trochu mě překvapí, že se mini cooper zase rozjede a znova zamíří na Panamericanu. Neopatrně se otočím, vyrazím za nima a dojedu je pod nájezdovým mostem. Autíčko zpomalí, aby zatočilo a vyjelo nahoru, přejeďu zprava doleva a předjedu ho. A v jedný vteřině to stočím do protisměru a zkřížím jim cestu, dodávkou se na ně natlačím a ta ženská strhne volant, aby mi uhnula. Pár metrů ještě jede rovně po vedlejšce, a zastaví na krajnici: leknutím jí chcípnul motor. Byl to rychlej a podivnej manévr, a oba jsou v šoku. Zastavím za nima, nasadím si čepici a vystoupím s přichystanou glockou. Bunda i čepice jsou modrý a maj na sobě iniciály PFA, argentinský federální policie. Namířím na ně a zařvu. Ona stáhne okýnko, zelený oči má vytřeštěný hrůzou. „Federální policie, ruce položte na volant, madam!“ nařizuju jí. Hlas mám někdy přímo ohromující. Paní Holguínová má mokré vlasy a suchou pusou. Vidím, jak jí ze silikonovýho záhradníku ve výstřihu lezou pihy, a taky jí ukápnou pár slziček: ještě by mohla začít natahovat moldánky. Taky vidím, že trenér se přes ni naklání, aby mi něco řekl. Čelo má svraštělý obavama, ale víc nic: je

to protřelej chlap, svýho času se živil jako kulturista a loni vyhrál ve svý čtvrti turnaj v kickboxu. Oslovím ho jménem a vyzvu ho, ať si vystoupí. Dáma posunky naznačí, jako že si taky vystoupí, aby ho v tom neštěstí nenechala samotnýho, ale já na ni zařvu, že ne, ať hezky zůstane sedět a dá mi klíčky. Poslouchá jak hodinky. Klíčky si schovám a bez okolků jí vysvětlím, že mám soudně nařízeno jejího přítele dovézt k výsledku.

Dáma pípne, že to není její přítel. Amant dělá blbýho. Natáhnu glocku a naposled ho vyzvu. Všimnu si, že to na Jeana Clauda udělalo dojem. Obejdu mini cooper zepředu a čekám na něj na druhý straně, stojím pevně a zbraň svírám oběma rukama. Je skoro tak vysoký jako já, na sobě má těsný tričko, ve kterým předvádí svý objemný bicepsy, ale ne nijak okázale. Hrůzou má zkřivenej ksicht a fakt je, že to moc nesedí k těm jeho udělanejm svalům, hoře masa a sebevědomí. „To bude asi nějaký omyl,“ remcá. V takovech situacích lidi melou dokola to samý. „Otoč se,“ nařídím mu a přitlačím ho na auto. „Dej mi ruce.“ Poslechne, ale při tom přísahá, že jsem si ho s někým spletl. Nasadím mu pouta. Potom si pistoli zandám za pásek, chytну ho vzadu za krk a táhnu za paži. Mini coopera teď obcházíme z opačný strany. Ženská se cejtí provinile, že nejede s ním, takže se vykloní a začne mi nadávat. Kdo že to jsem, že chce vidět moji pověřovací listinu, a co že proti tomu chudákovi mám. Dokonce pronese originální větu: „Můj muž je dobrý přítel policejního ředitele.“ Uchichtnu se, jinak to nešlo. Lehce se opřu o otevřený okýnko a ukážu jí klíčky.

„No tak manželovi vyřídíte, že jste byla v motelu v San Fernandu se svým osobním trenérem,“ popíchnu ji. „A že ho zatkla policie, aby ho prošetřila ohledně pohlavního zneužívání.“

„Pohlavního zneužívání?“ pohorší se karatista a instinktivně se zavrtí. Pro jistotu mu hlavu přimáčknu na střechu mini coopera a držím mu ji tam, zatímco se vykecávám s jeho milou.

„To je přece šílený,“ pronese ta žena. Slzičky už zmizely, jazykem si přejede přes kolagenový rty. Pihovatou rukou si otře čelo. Na zápěstí má maličkatý diamantový hodinky. „Tohle je úplně šílený.“

„Dám vám takovou radu,“ nadhodím. „Vemte si tady ty klíče a jeďte domů.“

„Ne, ne. Já vás doprovodím až k soudu. Přece ho tady nenechám.“

„Vemte si ten klíč, a jeďte domů, madam. Budou u toho novináři.“

„Ale to je absurdní!“ zoufá si.

„Něco vám slíbím. Vy si vezmete klíčky, odfrčíte domů a tenhle ňouma vám za dvě hodky zavolá, kde je a jak se to vyvíjí. A pamatujte si, že to ode mě bude hodně velká laskavost. Protože jakmile vystoupí na soudním dvoře, zabaví mu telefon. To vám garantuju.“

Kroutí hlavou a nemůže se rozhodnout, jestli mě má poslechnout. Přemějšlí o všem, co se týhle pohromy týká.

„Neřekl bych, že se panu Holguínovi bude nějak moc chtít vašemu kamarádovi pomáhat, madam,“ napovím jí.

Dáma se na mě podívá a kousne se do rtu. Je to dost umělá, ale atraktivní ženská. Celej ten skandál se jí právě teď odehrává před očima.

„Řekni jí, že budeš v pohodě,“ poradím tomu pobudovi do salátovitýho ucha.

„O mě se neboj, miláčku,“ poslechně. „Nic jsem neudělal.“

„Řekni jí, že za dvě hodky zavoláš,“ navrhnou mu.

„Za dvě hodky ti zavolám, láska. Neboj. Všechno se vysvětlí.“

Na žádnou odezvu už nečekám, dámě hodím klíčky, jejího amanta znova popadnu za zátylek a paži a dovedu ho k autu. Holguínova žena za mnou nejde a ani nevystoupí: sleduje mě ve zpětném zrcátku, pořád se kouše do plnýho rtu a v ruce svírá klíčky. Otevřu dveře teréňáku a trenéra usadím dozadu. Vozím si s sebou jedny pouta navíc, abych

zadrženejm v případě potřeby znehybnil nohy. S jedním jsem se totiž dočkal dost nepříjemného překvapení, a tenhle to navíc s nohama dost umí, takže mu je svážu a posadím se za volant. Dámě se nedaří nastartovat. Tiše na ni čekám a sleduju ji ve zpětným zrcátku, jako by mělo jít o nějaký souboj.

Nakonec uslyším, jak motor naskočí, a vidím, že dává blinkr a hned odbočuje. Projede kolem nás a vezme to na dálnici. Jean Claude mezitím pořád něco mele o tom, jaký je neviňátko. Nařídím mu, ať sklapne, jako by mě bolela hlava. Zmlkne. Popojedeme k pohřebišti vlaků, který sousedí s pohřebišťem lidí. Teréňák zaparkuju mezi zrezivělý vagóny a vzrostlej plevel. Jsou tam jenom prašiví a vychrtlí psi.

„Co je, proč tu stavíme?“ zeptá se o něco nervóznějc. Síla jeho hlasu taky moc nesedí k jeho hrudnímu koši.

„Pustíme si takovej film,“ vysvětlím mu, odložím čepici a pistoli, a pracně si sundám bundu. „A pak si trochu zacvičíme. Co bys takhle řek trošce full-contactu?“

Teď už nejsou slyšet ani psi. Otevřu noťas a hledám nějaký ikony.

„Kdo vlastně seš?“ zeptá se tónem člověka, co čeká na výsledek biopsie a má špatný tušení.

„No hele, jak ti to tu sluší,“ pochválím ho a displej mu přisunu těsně před čumák. Po třítejdenním sledování jsme mu před půl rokem do bytu v lokalitě Martínez severně od Buenos Aires namontovali dvě minikamerky. Hlavně v ložnici, kde si to mistr rozdává s nějakým klukem, taky svaloušem: tomu je šestnáct a má černej pásek z taekwonda. Je nadějněj. Trenér se od monitoru odtáhne, jako by mu měl popálit držku. Slyším, jak zrychleně dechá. Vypadá jako ubohej buran, kterýho přivázali ke kůlu.

„Ty šmejde,“ ucedí.

„Mám to dát víc nahlas?“ zeptám se.

„Ty šmejde.“

Nahrávku vypnu a nořas zaklapnu. Polořím ho vedle a uká-
žu mu pár sepnutejch lejster.

Vidím, že bulí, obličej má stočenej nalevo ke starý lokomo-
tivě a dívá se do blba. Hrudník mu stoupá a klesá. Popadnu
ho za čelist a přinutím ho přečíst seznam.

„Poznáváš tyhle jména?“ zeptám se ho.

Zběžně je přečte se zamlženým pohledem. Jsou to jména,
telefony a mejlový adresy všech jeho příbuznejch a kámořů,
všech jeho klientů z fitka a lidí kolem kickboxu. Bylo by tak
snadný jim tohle mizerný porno poslat mejlem.

„Řeknu ti pravdu,“ přiznám se mu pomalu. „Jsem pro re-
gistrovaný partnerství. Pro mě za mě, ať si kdo chce udělá ze
zadku třeba popelník. Ale lidi jsou zlí, brácho. Moc zlí. A ke
všemu jde o takovýhle mládě. Tohle se neodpouští. Ale když
ti řeknu „A“, musím ti říct i „B“. Jako důkaz je tohle na nic,
protože to bylo natočený nelegálně. Ale to ti garantuju, že
kdyby se to dostalo k soudu nebo bych to poslal do nějaký
televize, skončíš na grilu. Nečekalo by tě nic příjemnýho,
rozumíš?“

Chvilí tam tiše posedíme a ani nemuknem. Trenér se ale
najednou začne vztekat. Kvičí jako prase, když ho na nože
berou. Kroutí se, tahá za řetězy, námahou zrudne, na krku
mu naběhne žíla. Upřímně doufám, že to s ním nesečne, to
by byl průser. Vzdychnu a nadhodím: „Trošku si zacvičíme.“

Vystoupím, sundám si kořili a pomalu ji pověsím na větev.
Otevřu zadní dveře a uvolním mu pouta. Dělán to opatrně,
abych si ušetřil překvápko. Pak ho vytáhnu ven, zezadu mu
přeředu po krku a řeknu mu do ucha: „Já tě teďka pustím,
kámo. A trochu se zmydlíme, co ty na to?“ Nechápe, mlčí. Je ve
střehu, nevěří mi. Pořád si myslí, že mu můžu prohnat kulku
hlavou, a vlastně má pravdu. „Co má tohle znamenat?“ zeptá
se nakonec. Sundám mu pouta a strčím do něj. Nemotorně
popojde pár kroků, zakopne a podívá se na mě, nejdřív jako
setnutej beránek a pak jako šílenec.

Vyhodnotí si, že jsme sami, že jsem starej a vyzývám ho k bitce. Málem se usměje, ale moc mu to nejde, takže zůstane vážnej a odměřenej, a najednou si svlíkne tričko. Ohromí mě, jak rychle to zvládne. Boxuju dvakrát tejdně, ale jedna věc je hrát si v rukavicích a maximálně si tak přerazit nos, a něco docela jinýho je bojovat o život. Takovýhle příležitosti si nikdy nechám ujít. V mý práci člověk nesmí o tuhle skvělou věc přijít.

Když zvedne ruce, vytuším, že mě každou chvílí nakopne, a že až to udělá, budu ho muset přelstít a vzít ho přes koule. Je to zakázanej trik a salonní bojovníci nejsou připravený při hře porušovat pravidla. Tančíme spolu jako profesionální boxeři na sluníčku, díváme se vzájemně do očí a mácháme zaťatejma pěstma. Najednou si všimnu, že se mu nechce začínat, radši si počká na mě, aby mě pak nějak vydatně odrazil. Zkusím takovou podpásovku a vyjedu na něj pěští a pak ještě jednou. Nepodaří se mi ale se ho skoro ani dotknout, a trenér po mně nakonec ztěžka vykopne, ale směrem dolů, zešikma, no a já ten výkop vykreju předloktím a vezmu ho přes bradu nepovoleným loktem, což ho dost překvapí. Když začne ustupovat, zaměřím se mu na obličej. Ráz, dva, tři. A on mi ty rány jednu po druhý vrací. Všechny naše rány jsou vcelku neškodný. Teď jsme zase běžný boxeři, co zkoušej direkty a háky, tancujou a snažej se postrašit soupeře výpadama a divokejma gestama. Zničehonic mi stříhne kros směrem k čelisti a já se mu jen tak tak o centák vyhnu, praštím ho těsně pod pásek, chytnu ho a chvíli se tam držíme, bez dechu, zatímco na mě zkouší thajský výkopy. Nakonec do mě strčí a sejme mě ohromným kopancem. Spadnu na zem a otočím se, protože už po mně jde. Stejně mě ale dostihne a zasadí mi tři nebo čtyři pořádný rány do ramene a do zad, a já se nějak zmátořím, vstanu, skloním hlavu a vrhnu se na něj celým tělem, on se jen zakymácí a já se ze všech sil snažím udržet balanc.

Vím, že ho musím praštit někam, kde to nečeká: kopnu ho levou nohou vši silou do boku, až pořádně zařve. Teď znova

stojíme tváří v tvář a vyměňujeme si pořádný řádky. Bolej mě kosti na levý ruce, ale pořád to ještě jde. Je to souboj bez kol, přestávek i pravidel. Trenér už je tak rozjetý, že zapomněl i to, co sám učí. Ale je mi jasný, že dřív nebo později mi vykopne na hlavu, a když se od něj takhle nechám překvapit, knokautuje mě. Teče z nás krev, protože se zrovna nepusinkujeme, ale myslím, že oba jsme na tom podobně. Klasickejma kopancema už vyhrál v tělocvičně spoustu zápasů a teď na mě zkouší taktiku pouliční rvačky nebo běžného a divokýho boxu, aby mi to nandal, až to budu nejmní čekat. Dělán, jako že přistupuju na jeho hru, která je dost drsná, a ten střet ustojím. Bum, prásk. Ale nakonec zahlídnu, jako v pomalým záběru, jak zvedá pravou nohu a stáčí jí zvnějšku dovnitř, strašně vysoko a nebezpečně, a jde mi po spánku. V půli cesty si přidřepnu a zasadím mu ránu pravačkou, úder pěstí, kterej by povalil i koně. Mám štěstí, protože se trefím do koulí silou, jakou bych normálně praštil do boxovacího pytle. A to vám přísahám, že tu pěst zarazím hluboko do míst, kam bych neměl. Chlápek dlouze zasténá a vypadá to, že se mi zhroutl na sehnutý tělo, takže ho popadnu za druhou nohu a dám mu co proto, jako raněný zvíře ho pár vteřin podržím ve vzduchu a pak ho přimáčknu na sežehlou travu. Když ucejtí, že leží na zádech, zavrčí se, už mele z posledního, takže mu ještě přidám, co můžu, porušuju snad všechny pravidla, kopu do něj kolenem a sázím do něj poslední rány. Když přestanu, má úplně rozflákanou držku. Ztěžka se zarazím a plivu krev, držím si levačku, jako by mi ji zlomil. Lhát vám nebudu: nezlomil jsem si ji, a ten mág kick-boxu není tak dobrej. Turnaj dokáže vyhrát každej.

Teď leží na zemi na zádech stočený do klubíčka a lapá po dechu jak obrovský mimino. Dojdu k autu a vezmu si z něj glocku a velkou osušku, kterou si nosím v batohu. Prohlídnu se v zrcátku, otřu si pot a krev. Nedopadnul jsem nejhůř. A zdá se, že jsem živej. Dojdu k padlýmu a přátelsky ho okopávám, jako bych ho chtěl probudit. Podívá se na mě přes slzy, pot, krev

a sliny. Hodím mu ručník. „Tak se vzchopte, trenére,“ pobídnu ho. Obrním se trpělivostí, čekám na něj a kouřím parisienku. Když se mu podaří posadit, nabídnu mu taky jednu. Už jsem si oblíknul košili a loktem se opírám o stupátko lokomotivy. V tichosti kouříme. Psi jsou daleko, ale znova zaštekaj. Jean Claude z profilu nevypadá, že by na tom byl tak špatně: nosní přepážku mu budou muset vrátit na své místo a pár dní bude mít v obličejí podlitiny, ale protože jsem mu zlomil pár zubů, nejvíc se na něm nadře zubař.

„Doufám, že máš dobrý zdravotní pojištění,“ nadhodím.

„A co mám jako dělat?“ zeptá se a dívá se do blba.

„Ze všeho nejdřív zavolej tý svý paniče a řekni jí, že seš v pohodě, žeš vypovídal a všechno ti uvěřili, a dneska v noci že už budeš spát doma.“

„A co pak?“

„Pak na tejden zmizíš z posilovny a nebudeš jí odpovídat na vzkazy.“

„A vy budete dělat co?“

„Já jí pošlu mejlem to tvý porno. Zejtra nebo pozejtří. Láska tyhle nechutnosti neustojí.“

Jsmo tak klidný, že se i psi odvážej přiblížit a očichat si nás. Nízko kolem nás prolítne pták a zakřičí.

„Napíchli jsme ti poštu,“ lžu. „A taky poštu těch tvech dalších přítelkyň. Budeme tě pár měsíců sledovat.“

„Takže už ji neuvidím,“ řekne zastřeným hlasem.

„Jestli se s ní ještě jednou sejdeš, objevíš se v televizi,“ varuju ho. „Rozpixelujou ti oči, abys je nemohl žalovat za narušování soukromí. Ale fakt je ten, že tetička Alberta tě pozná i tak. Ta, co ti každé měsíce posílá prachy a chodí hodně do kostela, že jo?“

Přikejvne a znova si osuškou přejede po tvářích. Dojdeme až k autu. Osušku odhodím na koleje a znova ho spoutám. Víím, že se mu už moc nechce hrbit, takže nohy tentokrát vynechám. Dovezu ho do nemocnice v buenosaireský oblasti Tigre a nechám ho u vrátnice. Sám zamířím rovnou do

Fernándezovy nemocnice, aby mi udělali rentgen levý ruky, ovázali mi ji a trochu mě ošetřili. Když dorazím domů, naleju si vodku a zapnu History Channel. Dávaj dokument o vzestupu a pádu osmanský říše. Vždycky je dobrý si připomenout, že člověk je jedním nástrojem dějin.

V neděli brzo ráno, sotva vykoukne slunce, se vracím na sever. Projedu prázdným městem a na městský pláži hledám vlnolam s volným přístupem, hned u ústí kanálu. V tuhle hodinu se tam vyskytuje maximálně pár rozespalejších rybářů, ale kolem poledne je na trávníku plno slunečníků, chladicích boxů a rozkládacích plážových židlí. Ještě tam není ani stopy po námořní policii, která tam zanedlouho zamíří s gumovými člunama a několika záchranářema na vodních skútrech, který budou dohlížet na to, aby se sporádaný občani nevrhali do vody znečištěný zinkem, olovem a hnojem. Auto vždycky zaparkuju pod stromem, svlíknu se donaha a natáhnu si neopren. Pak vyndám ploutve, rukavice, čepici, brejle, šnorchl a nůž, klíčenku s magnetem nalepím pod kapotu, kousek od neviditelný přihrádky, která se otvírá stisknutím, a ve který je schovaná malá pistole Walther P99. Může se sakra šiknout. Týpek jako já nikdy neví, kdy bude potřebovat hodně štěstí. Jenom ví, že až se tak stane, bude na to muset bejt připravenej.

Řeka je dneska nějak mohutnější a divočejší a je mi jasný, že v ní bude plno krátkých vln, jedna za druhou, a budou se tam mísit spodní i vrchní proudy. Možná i víry. Nebude to ještě nejhorší, ale dá to práci. Cálgaris nás v roce 1987 donutil udělat si rychlej kurz taktickýho potápění na námořní základně v Mar del Plata. Bylo to osm měsíců zábavný a intenzivní práce. Od té doby se snažím nezapomenout plavat v otevřených vodách, což je spíš taková moje psychická výzva. Když plavu, přemítám o spoustě věcí. Samy mi přicházejí na mysl, tam se vyjasní, a pak pohasnou a zmizí. Jako záblesky. Ale když se pak za pár hodin ocitnu v bezpečí domova, endorfiny

mi rozsvítí v hlavě, střípky se slepí a s čistou hlavou mi vždyc-
ky něco docvakne.

Do vody vlezu pomalu a začnu plavat prsa, pak hned pře-
jdu do pravidelného kraula. Dneska ráno mám hodně o čem
přemejšlet, ale cejtím se sebejistě a disciplinovaně. V tomhle
stavu fantazíruju o takovém hrdinském činu: jednoho dne si
vyrazit ven s mýma třema starejma kámošema z Námořního
klubu v San Isidro a za dvacet hodin uplavat šedesát kilome-
trů bez přestávky, až k lázním Brisas del Plata v Colonia del
Sacramento. Největší problém je, že mí starý kumpáni cestou
odpadli. Jeden přišel o život při potyčce s poldama, druhej se
oběsil ve svém domě v Temperley. Třetího přepadla „krize svě-
domí“, na všechno se vykašlal a odjel žít do Švédska. Z bláznů
z Campo de Mayo, který nabral plukovník, zůstal už jenom
magor Remil. Zbytek jsou přízraky z Tumbledown, Mount
Kent a Dos Hermanas.

Plavu doprostřed řeky, vyhejbám se kmenům, chvíli se ne-
chám jen tak unášet a zblízka sleduju, jak se kolem proháněj
čluny a plachetnice. Pokračuju ještě o kus dál, pak se otočím
a začnu zabírat směrem k jihu, ale rovnoběžně s pobřežím.
Plavu a plavu a přitom přemejšlím o Nurii Menéndezové. Její
hlas poslouchám už celý tři dny: na iPodu při běhání, při ces-
tách v autě, doma při vaření. Mluví, jako všichni, o banalitách.
Ale v kanceláři mi připadá dost soustředěná na celní postupy.
Navštíví celního úředníka, a když se vrátí, oznámí svému
španělskému společníkovi, že ještě musí něco málo dořešit,
jenže už nevysvětlí co přesně a proč. Ten její společník se
jmenuje Claudio García Roldán a nikdy se na nic nevyptává:
očividně si rozumí i beze slov, a když spolu mluví, dávaj si
dobře pozor, co říkaj. Jako by věděli, že je nahráváme. Naše
holka v Madridu Roldána do mrtě prověřuje, i jeho advokátní
kancelář a dovozní firmu, ale plukovník mi ještě nesehnal
jeho zprávy o hospodaření. Je to stará Cálgarisova taktika:
vyšetřování rozdělit a jednotlivý dílky, který zná jenom on

sám, nakonec poskládat dohromady. Je jasný, že Nuria je společnice jedné z firem: hledaj kšefty v rozbouřenejších vodách importu a exportu. A zdá se, že ji ze všeho nejvíc zajímá úplně klasické obchodní artikl: argentinské víno. Palma mi poslal několik výsledků ze spyware a z nich se dá vyčíst, že každý den chodí na stránky velkých a středních vinařství. Dokonce žádá asistentku, aby jí naplánovala cestu do Mendoza. Chce se podívat, jak se vyrábí malbec, a pak si taky užít trochu turistiky po vinicích. Sepíše seznam kontaktů z této oblasti: manažery, majitele, odborníky. Ptá se, kdo patří mezi hlavní distributory v zemi. Mluví o Lujánovi de Cuyovi, o značkách a odrůdách. Povečeří v Palermo Hollywood, jen pár ulic od domu, kde bydlí Lali. Ta už mi poslala meje pár fotek. Nuria chodí na nákupy dvakrát týdně, nejdříve do Paseo Alcorta a pak do Patio Bullrich. Platí černou prémiovou kartou a dost utrácí. Palma v reálném čase zkoukne souhrn jejích plateb a přihlásí se jí do bankovních účtů: v jedné bance má dvacet tisíc dolarů a v jiné sto sedmdesát tisíc pesos. Nákupy jsou pořád stejné: hadry, šperky, parfémy. Palma přísahá, že za dva měsíce si nakoupila dvacet párů bot. „Je nakupování snad nějaká její závislost?“ ptám se, zatímco dál plavu. Na fotkách od Lali se hodně usmívá, zaujímá hodnotící postoj a vypadá ukecanější než obvykle: v obchodech jí černý oči přímo září. Za dva dny Lali provede dost nebezpečnej kousek: vyfotí ji v tanečním klubu v ulici Cabrera. Nuria tam popíjí s asistentkou a sleduje, jak si ostřílený tanečníci tanga pečlivě vybíraj partnerky na večer. Potom ji zvečnčí v přístavu Puerto Madero: tam pohledem přímo hltá doky v doprovodu vysokýho, elegantního chlápka s předčasně bílejšími vlasy sčesanýma dozadu a připláclejma gelem. Lali ho vzala rovnou z několika úhlů. Podle Palmy ten chlápek může klidně bejt nějaký zkrachovalej majitel vinnýho sklepu z provincie San Juan stejně jako prachobyčejnej úředník z obchodní komory. Zaregistruju, že před Garcíou Roldánem zmíní jedno

příjmení: Pico. Hledám v seznamech státních úředníků: lidí s příjmením Pico je tam dost, ale mě zaujme jeden, co pracuje jako zástupce ředitele celní správy. Není to sice obchodní komora, ale je to blízko. Hledáme oficiální fotky, protože máme za to, že na Facebooku nebude. Ale je. Potvrzeno: je to Javier Pico, kariérní státní úředník, ale s dobrým politickým pozadím. Na internet nahrál svoje fotky ze stranických schůzí a luxusních večírků, kde se objímá s hercema a laškuje se dvěma ministrami. Formálně požádám barák o jeho složku. Pico má vliv a prokazuje různé službičky. Nemůže bejt zrovna jednoduchý se jako Španělka, co sem nedávno přijela, dostat hned k Pikovi, napadá mě, když si lehnu na hladinu na záda a trochu naberu dech. Nevím, něco v tom bude.

V tu chvíli kolem rychle projede člun a mě rozhoupou jeho vlny. Otočím se kolem své osy a vydám se nazpátek. Je mi jasný, že mě teď čeká nejtěžší část. Odplaval jsem moc daleko. Musím se soustředit a zapojit všechny duševní síly. Nemůžu to teď začít vzdávat, ale fakt je, že zabírám naprosto nesoustředěně, protože myšlenky mi odbíhají k Nurii. A co když třeba sledujeme ji, ale ve skutečnosti jde o něj? Ptám se sám sebe. Cálgaris by na nás něco takovýho nezkoušel poprvý. Javier Pico. V jeho složce toho moc není, krom toho, že je to velký zvíře a je namočenej do nějaký špíny. V týhle zemi by to nebylo nic novýho, přátelé. Nic novýho. I když nevím, třeba si plukovník Pika nasadil do hlavy kvůli nějaký nelegální prácičce, a v tom případě se ten Ovidiův verš musí číst jinak. Palma mi taky poslal kompletní seznam vyhledávaných slov na Googlu. Jak to, že si Nuria Pika nevygooglovala? Jediný vysvětlení je, že si všechny informace přivezla už ze Španělska. „Doktorka trochu chodí na pornostránky,“ potvrdí Palma a já si představuju jeho červený, vlhký rty, a lízátko, který si v puse přehazuje z jedné strany na druhou. Snaží se mě přesvědčit, že je důležitý znát jeden trochu perverzní, ale jinak neškodnej detail: Menéndezová navštěvuje na pornhub.com jenom tři kategorie: „zralá

žena“, „anál“ a „hračky“. Mně ale přijde mnohem důležitější, že na webu hraje poker o peníze a že při tom sází dost vysoký částky. Slunce už naplno pálí a já dál proplouvám vlnama, vyhejbám se větvím a zpráchnivělejším gumám, nohama kopu proti proudu, kterýho ale někdy využiju a nechám se poponýst úhlopříčně zkratkou, a v nitru bojuju s únavou a s bolestí v levý ruce. Na pevný zemi je následek kopance levačkou do boku od Jeana Clauda celkem prkotina; ve vodě ale pořádně štípe. Ale i tak je to ve srovnání s křečí v podstatě sranda. A už hodněkrát jsem naplaval celý kilometry s křečí v nohou nebo v břiše. Doplovat ke břehu se občas zdá nemožný. Snažím se dostat z hlavy tu neblahou předtuchu, která každého plavce táhne ke dnu, a pravidelně ve slušném rytmu zabírám. Známs: za patnáct minut budu úplně hotovej. A ke břehu to ještě budu mít dalších patnáct minut.

Poslední minuty jsou nejhorší. Nakonec to doplavu ouškem, takovým ubohým stylem na boku, proplazím se bahnem, dokud nestoupnu na pevnou zem a úplně nevylezu z vody, pak si sundám šnorchl a brejle. Lidí na pláži přibýlo, děti lítaj sem a tam, a všichni na mě zíraj, jako bych byl astronaut. Sundám si ploutve a čepici, dojdu k autu, chvíli se protahuju a uvolňuju svaly a potom vytáhnu klíčky, v autě se svlíknou a začnu se sušit. Mám hroznou žízeň: vypiju litr a půl vody s vyprchanejmá bublinkama, a trochu se vzpomatuju. Zapnu mp3 přehrávač a poslouchám Nuriin krátkej monolog. Jsem nahej a rozčuchanej, mám sklopený sedadlo, rychle a mělce dechám jak vyřízenej pes, a poslouchám, jak šišlá ve své úžasné angličtině. Je to hovor z daleka. Mluví s někým z Queensu v New Yorku. Všechno je připravený na nějakou cestu, schází už jenom datum. Zaregistruju, že ten týpek má latinskoamerickéj přízvuk, takže se narovnáms a poslouchám pozornějc. Chlápek, co mluví španělsky, ale nechce tak mluvit do telefonu, a brunetka, který to nijak nevdá: nedělej to kvůli diplomacii, ale z bezpečnostních důvodů; cizí řečí se trochu chrání před

odposlechama. Za celou tu dobu nezazní, kam Nuria pojede, ani s kým se uvidí. Nedožvím se ani důvod schůzky. Menéndezová se rozloučí milým, ale falešným tónem. Mám z toho prapodivnej pocit. Podívám se na hodinky a dojde mi, že jestli chci dorazit včas, musím sebou hodit. Rychle se oblíknu, neoprén hodím do kufru, sednu za volant a vyrazím. Provoz na silnicích je v poledne pomalej v obou směrech. Dostat se do centra není snadný. Zaparkuju dva bloky od ulice Arroyo. Fierrito snídá v baru luxusního hotelu Sofitel.

Je to plešatej a nafoukanej skrček, co chodí navlečenej v bílejch hadrech a malíčky má osázený prstýnkama; čte zahraniční noviny a láduje se dlouhejma loupákama v jednom z nejdražších podniků v Buenos Aires. Ve Fierritově dospělým životě není dne, kdy by nežil za hranicí svých možností. Dluží, kam se podívá, spoustu lidí dostal do průšvihů, bez výčitek podváděl a sedět nešel jenom proto, že bůh je přesto všechno pořád argentinskýho původu. V osmdesátech letech Fierro kasíroval od politiků za každěj řádek, co o nich kdy napsal ve svých dlouhejch nedělních přehledech. V devadesátkách si účtoval za předávání zpráv a nepodstatnejch udání kontrarovědce. V posledních deseti letech pracoval v rádiu a kabelovce ve prospěch jakýhokoli politika, co mu za to zaplatil. Jenomže se to nějak vymklo a jeho z toho „kola štěstí“ propustili. Na volný noze si počíнал dost tragicky a namočil se do dalších průserů. Jestli ho někdy někde najdou mrtvýho, fronta podezřelejch třikrát obtočí náměstí Plaza de Mayo. Mně osobně jsou ty jeho vypečený kousky dost ukradený, ale přiznávám se, že jeho vzhled navoněnýho švába je mi dost odpornej.

„Takže ty teďka děláš pro Taliánku,“ prohodí a ani neodloží výtisk Washington Post. „Platí dobře?“

Dorazí číšník a já si objednáám černou kávu. V tuhle hodinu už sice umírám hlady, ale nepřišel jsem na oběd. Natáhnu se v tom elegantním křesle, protřu si oči a zívnu. Fierrito si mě důkladněj prohlídne.

„Senátorka má trochu obavy,“ vyhrknu na něj nakonec.

„A řekl jsi jí, že já taky, Remile? Že mám obavy ze všeho, co jsem zjistil? Mám obavy o naši zemi, Remile. Ať to pochopí.“

Přeloží noviny a slupne další loupák. Oba vypadáme děsně znuděně. Ale ve skutečnosti se nudím jenom já.

„Původně to měl být politický životopis,“ dodá a předstírá, že si to říká pro sebe. „Ale nakonec mi z toho vzešla jedna velká obžaloba.“

„Řekni jí, že tady Pulitzera neudělují.“

„To teda ne. Škoda.“

Dostanu kávu, je výborná. Objednám si ještě jednu.

„Kolik bys za to chtěl?“ zajímám se.

„No... aspoň dvě stě padesát litrů. Je to osm měsíců se staženým zadkem. Život investigativního novináře je drsný.“

„To si umím představit.“

„Takže si plácnem?“

„Nejdřív se na to chce podívat.“

„Cože?“ zamračí se.

„Že to Parisiová chce nejdřív vidět, než to začaluje.“

„Zbláznila se?“

„Víš, že posledně to byl podvod.“

„Já nikoho nepodvedl.“

„Neměl jsi žádnou knížku, Fierrito. Akorát tak desky se článkami z časopisů.“

„A tuhle hovadinu jí navykládal kdo?“

„Já.“

Fierro se na mě na chvíli zadívá, pak si sundá brejle a strčí je do náprsní kapsy, na stůl položí bankovku a chystá se vstát od stolu. Dělá uraženýho.

„Posaď se,“ nařídím mu mírně a poprvý se na něj podívám zpříma.

„My dva se už spolu nemáme o čem bavit.“

„Posaď se, Fierrito,“ řeknu fotrovským tónem, „jinak ti vidličkou vyškrábu mandle z krku.“

Ten šváb už byl namočenější v takových podrazech a průserech, že moc dobře pozná, kdy už to přestává bejt prdel. No a dneska to teda žádná prdel není. Najednou zbledne a poslechne. Donesou mi to moje druhý kafe. Fierrito si pomalu sedá, jako by se nořil do hromady sraček. S druhým kafem se loudám lok za lokem.

„Můžu ti nechat jednu nebo dvě kapitoly,“ řekne nakonec opatrně.

Zavrtím hlavou. Vidím, že v ruce drží kovovou tabatěrku a zlatej zapalovač značky Zippo.

„Pár kapitol nestačí,“ upozorním ho.

„Ujišťuju tě, že stačí,“ vyhrkne. Položí mi ruku na rameno. „Tentokrát neblafuju, ty blázne. Však sám uvidíš, budeš se moct přesvědčit.“

Zároveň si všimnu, že Fierrito ani nemrkne. Vytáhnu krabičku cigaret. „Pojďme si ven zakouřit,“ navrhnou mu. Navoňenější šváb dlouze vzdychne a zase vstane. U stolu sedí turisti a štamgasti. Mezi všema těma lidma zmerčím jednoho mediálně známýho soudce, jak vzadu u nezapálenýho krbu klábosí s advokátem zaměřeným na trestní právo. Vyjdeme na chodník. Kouří bensonky. Tím svým malým klenotem mi zapálí parisienku. Kouříme na sluníčku. Remcá, že jsou všude špióni, novináři a politici, co ho nesnášej a nadávaj mu. „Půlka z toho, co říkaj, jsou naprostý kecy,“ zdůrazní. Půlka z toho, co říkaj, je tak deset procent ze všech Fierritových průserů. „Zajedme k tobě domů,“ nadhodím. Podívá se na mě, jako bych mu dělal nějaký návrhy nebo ho snad zval na celodenní vejlet do zábavního parku.

„Zbláznil ses?“ zeptá se mě a začne se potit.

„Vezmu tě autem,“ dodám. „Přečtu si ten rukopis, ty mě během toho pozveš na skleničku vína a večer ode mě dostaneš odpověď.“

„Ke mně domů ne,“ zpěčuje se trochu napjatě. „Ke mně domů nikdo nechodí. Co se děje? Proč najednou ten spěch?“

„Protože jsem jako taxikář,“ opáčím a prstem si poklepu na hodinky. „Mám sazbu za minutu.“

„Já ho ale doma nemám,“ namítne a dál napružené kouří bensonku.

„Hele nesor, Fierrito,“ vyhrknu na něj tentokrát výhružně drsným hlasem. Cukne sebou a všechno mu docvakne. „Zajedeme do tý barabizny, co máš ve Florestě, a tam mě přesvědčíš, že už nejseš takovej šmejda jako dřív.“

„Přísahám ti, na co chceš, že tentokrát mám něco fakt pořádného.“ Když chce, dokáže hrát pěkný divadýlko. Nebo když vycejtí, že šlape po minových poli.

„Uvidíme,“ odpovím mu na to, popadnu ho za paži a odtlačím ulicí Arroyo až k ulici Nueve de Julio. Postavou mi sahá jenom někam ke klíční kosti, až dostanu pocit, že bych si ho klidně mohl posadit na rameno. Protože dělám dlouhý kroky a Fierro zase krátký, vlastně skoro letí vzduchem, jako by byl loutka a já břichomluvec. Neřeknu jediný slovo, dokud si nesesedne. Za těch dvě stě metrů se mi Fierro snaží dvakrát vysvětlit, že to myslí upřímně a já na něj zbytečně útočím. „Zapni si pás,“ nařídím mu. „Nerad bych, aby se ti něco stalo.“ Poslechne, i když s tragickou odevzdaností zajatce, co před špičkou bajonetu kráčí k popravčí zdi. Rychle najedu na třídu Rivadavia a zamířím na západ.

„Můžu ti hned tady říct, na co jsem přišel,“ vypadne ze švába, kterež zkouší vsadit všechno na jednu kartu. Nic mu na to neřeknu. Fierro se na sedadle zavrte, jako by ho svrběl zadek. Najednou sebere síly a nadechne se:

„Ty pořád pečeš s Cálgarisem, že jo? A řekl ti, že Taliánka chce bejt prezidentkou? Četl jsi průzkumy? Je to perónistka, takže má šanci.“

„To mi jako nabízíš obchod?“ usměju se.

„Teď si nemůže dovolit žádný skandál. Vlak by jí vykolejil dřív, než by stačila vyjet z nádraží.“

„Jo tak.“

„Jde o to, že tohle stojí víc než dvě stě pade.“ Když mluví o prachách, jeho tón zase trochu nabere na jistotě. „Tohle by bylo tak za jedno mega.“

„Tak proč sis o to mega teda neřek?“

„To se musí po částech. Nesmí se to uspěchat.“

„Nebudu se přít, ty seš odborník.“

„Jasně, já vím, jak to z nich dostat, Remile. V celým městě se na to nikdo nehodí víc než já.“

„A můžeme být společníci.“

„No jasně. Třicet procent.“

„Takže jí jako oznámím, že plave až po prsa ve sračkách a těch třicet procent si nechám.“

„Z celýho mega. A ani bys nemusel lhát.“

Zajedu na benzinku. Otevřu palubní přihrádku, vytáhnu pouzdro s glockou a přidělám si ho za pásek, spíš dozadu, abych ho měl pod kabátem. Šváb je zdeptanej. „Třicet procent,“ opakuju a přikyvuju, a vystoupím s klíčkama v rukou. Kluka u pumpy poprosím, ať mi natankuje plnou a naplní taky dva kanystry, co vezu v kufru. V rádiu hraje argentinská *cumbia villera* a já si do rytmu poklepávám na střechu teréňáku, jako by to byl bubínek. Je mi jasný, že to ťukání Fierrito slyší a přemejšlí, jestli nemá otevřít dveře a utýct. Zvažuje možnosti. Dojde mu, že jich moc nemá. Potom si pomyslí, že by mě možná mohl přesvědčit, abych se na tom vydírání přiživil. Ví, že mám plechovej žaludek a že bych to mohl udělat bez mrknutí oka. „Už stárne, třeba ho láká vidina pořádný penze.“ Jsem si naprosto jistě, že Fierrito nad tímhle vším takhle dumá a současně si pohrává s myšlenkou na útěk. Jenže kam by tak asi zdrhal? „Tenhle šílenec by mě hned našel a pořádně by mi to natřel,“ uvažuje navoněnej šváb. „Tančete cumbii, cumbiančáci, dorazili sem teď kuřáci,“ ozývá se z rádia. „Tabákem se sjéet a pivkem se zléet. Takhle nás indián cumbiančák líčí: jsme pořádný pistolníci.“ Zaplatím hotově a dál už pak jedu po vedlejších a hledám ten jeho polorozpadlej barák, co stojí někde u kolejí.

„Budeš si to moct všechno přečíst,“ oznámí Fierrito, jako by to měla bejt světová novinka. „Všechno ti bude k dispozici, Remile.“

„Tak paráda.“

Je to taková bukolická čtvrt. Domku chybí tašky, omítka a nátěr. Fierro nemá auto, protože neřídí. Vjedu na pozemek a uvidím zanedbanou zahradu. Ze švába je najednou servilní a úslužnej hostitel. Vejdeme do neuklizený jídelny obložený knížkama. Na jedný skříňce má ve flašce Bouchardovu fregatu. Má tam taky reprodukce velkejch obrazů, který se před pár lety daly koupit zatavený ve fólii jako příloha jednoho časopisu. Je strašně nevkusný si pověsit do obejváku Velázquezovy *Dvorní dámy* a do chodby pak takovýho Goyu nebo van Gogha. Jenže Fierrito moc vybranej vkus nemá a je to spíš šetřílek. Za vybavení domácnosti nikdy nevydá moc peněz. Utrácí jenom za cesty, restaurace a pozlátka. Za skořápku. Jako ty luxusní advokáti specializovaný na osvobozování klientů, co choděj navlečený do hadrů od Armaniho, aby jinejm potencionálním klientům dali najevo, jak jsou děsně důležitý a vyhráli velký kauzy. Prachy přivolávaj další prachy, luxus uklidňuje, a kdejakej chudej vykuk si může přijít na slušný peníze jenom tím, že se pohybuje v boháčskejch kruzích, jako by do nich sám patřil. Fierrito si nespoří na budoucí časy: patří k lidem, co si žijou v luxusních hotelech, dokud je nevyprovodí policie, a pak zalezou do svýho odpornýho doupěte, aby si promysleli příští akcičku.

Mám si prej udělat pohodlí, že mi hned přinese koks, a ještě na mě volá, ať si naleju. Počkám na něj vestoje bez skleniček i zbytečnejch formalit. Z nějaký zadní místnosti přinese desky a flešku. A taky uměle laskavej výraz. Ani se na něj nepodívám, položím ten matroš na stůl a překvapím ho, když do něj najednou strčím. Fierro je jak z vaty. Chytne druhou o zeď a sekne sebou. Sehnu se k němu tak rychle, že nestačí ani ceknout, a za zápěstí ho připoutám k noze kredence, co váží snad

dvě a půl tuny. Z kapes mu vyndám zlatej zapalovač a mobil. Moc se s ním nepáru. Pokoj je zblešená pracovna s psacím stolem a postarším noťasem. Slyším, jak ten skrček žadoní, ať ho nezabývám, a ujišťuje mě, že všechno je pravda, a že jestli chci, můžu senátorce Parisiovy oznámit, že se nemá čeho bát. Že na všechno zapomene, přísahá na svoje předky, i na dceru, co žije v USA a od roku 1995 s ním nemluví. Zaklapnu počítač a strčím ho do kufříku. Přihodím tam i mobil, ale ten zlatej zapík si nechám. Pak projdu jídelnou, na jeho prosby přitom úplně kašlu, vyjdu ven a otevřu kufr u auta, kde mám schované ještě mokrej neoprén a taky kanystry s naftou Premium, který vyndám a dovnitř uložím ten kufřík. Když mě Fierrito znova uvidí, zkusí to na mě s brekem. Jeden kanystr otevřu a začnu naftu rozlejšvat po jídelně, chodbě a po pokojích. Pak otevřu i druhou a pokropím kuchyň a koupelnu. Zbytkama nafty poleju Fierrita od hlavy až k patě. Fierro zařve jak tur. Ze stolu seberu desky a flešku a pomalu se posadím do křesla. Listuju svazkem papírů a mezitím si hraju s víčkem zapalovače: otvírám ho a zavírám, a jeho kovovej zvuk v tom moři hořlaviny zní dost výhrušně. Šváb si mě vyděšeně prohlíží. Kolem nás je ticho. Ticho konce. „Mám ti prej podpálit bejvák,“ řeknu mu a snažím se bejt při tom upřímněj a mluvit jasně. „Kluky už hodně unavuješ. Fakt hodně. Ale vážně. No a ke všemu se ani nemůžu spolehnout, že sis pro všechny případy neudělal kopie, nebo že si nějakej tvůj kamarád nenechal ještě jednu složku. Ani se nemůžeme spolehnout, že ty informace nezačneš znova shánět, no a hlavně teda že nepodlehneš pokušení a nevrátíš se do starejch kolejí, až se dostaneš z tohohle šoku. Rozumíš mi? Seš v prdeli.“

Fierro zalapá po dechu, jako by právě dorazil ke břehu po tom, co celý hodiny plaval v záludnejch vodách řeky. Nedokáže dát dohromady jednu celou větu. Útržkovitě ze sebe plive slova, jako by dostal škytavku. Pak zmlkne. Polkne litr slin, a zatímco si prohlíží mokré boty, potichoučku se zeptá:

„Mám nějak na výběr?“

Ještě chvíli si hraju se zippem. A s jeho zoufalstvím. Pak vstanu a opřu se o opěradlo křesla: přemýšlím. Zvednu prst: „Uděláš, co ti řeknu?“ zeptám se. Přikývne a po tváři mu sklouzne slza až na bradu. Sehnu se a sundám mu pouta. Pak se zvednu a nakopnu ho do žeber: držím se, aby to nebylo moc. Ale pro Fierrita to je, jako bych do něj zajel vrtačkou bez umrtvení. Zkroutí se, hlasitě brečí a drží se za bok. Znova zvednu prst.

„Na Parisiovou zapomeneš,“ začnu. „Nejenom že se vykašleš na tu knížku. Postaráš se, aby o ní nevyšlo nikde nic. Tyhle informace budeš držet pod pokličkou. A jestli je někdo použije na špinavou kampaň, vrátím se a podpálím to tu. Kdyby tě napadlo na mě nebo na ni zkoušet nějaký vypečený kousky, vrátím se a podpálím to tu. Jestli Taliánku i jenom ofoukne, budeš za to moct ty. Jestli proti mně vyjde jedna jediná řádka, budeš za to moct ty a podpálím tě, ty hajzle. Tebe i ten tvůj debilní bejvák, sednu si naproti a budu se kochat tou podívanou. Ohníčky miluju. A pach pečeného masa taky.“

Šváb je stočený do klubíčka. Zeptám se, jestli mi rozuměl. Pohne hlavou. To mi ale nestačí, takže ho nakopnu. Znova se ho zeptám, jestli mi rozuměl. Teď zvedne hlavu a přísahá na Ježíše i Marii, že všemu rozumí a že se bude chovat úplně vzorně. Chvilí tam ještě zůstanu a zvažuju situaci, jako bych se potřeboval ujistit, jestli nejsem moc měkkej a důvěřivej. Pak zapalovač zippo položím vedle Bouchardovy fregaty, vyjdu na zahradu, podrážky bot si otřu o zažloutlou travu, prázdný kanystry vrátím do kufru u auta, nořas strčím do kufríku. Pak autem vycouvám do ulice a co nejrychlejc přejeďu rovnoběžnou ulicí až k silnici. Držím se vedlejšek, který jsou prázdný a zatím na ně svítí slunce. Stavím se v budově na Chacabuku a ve vrátnici nechám, na potvrzení o přijetí, kufrík s výslovným rozkazem, ať ho druhý den předá plukovníkovi Leandro Cálgarisovi. Pošlu mu esemesku, abych mu předal novinky, a pak pokračuju až na pobřeží ke Costanera Sur.

Tam je takovej ukoptěnej restaurant – gril, kde dělaj úžasný buřty v housce. Vřele doporučuju. Nic podobnýho vám v kuchyni v Sofitelu ani náhodou neudělaj. Spořádám hned tři kousky, dívám se přitom na řeku a popíjím oblíbený červený víno. Po tom, co mi to řeka pěkně nandala, je z ní teď úplnej bazének. Vidím čtyři plachetnice, co se po poklidný neděli vracej do přístavu. Prohmátnu si kapsu, abych se ujistil, že jsem Fierritovu flešku nikde nevytrousil. Dlouze a pěnivě se vymočím na jeden strom a spokojeně se vrátím, hrajou mi k tomu Puglieseovy tanga. *Recuerdo, La Besa, Negracha, Malandraca, La Yumba*. Někdy se mi chce jenom spát.

Je brzo a já vcházím do ulice smrti. Naproti faře stojí skupina lidí a živě si povídají s farářem. Chystají nějaký procesí k uctění Panny Marie z Caacupé. Většina obyvatel tý chudinský čtvrti jsou slušní lidi, zedníci a ženy v domácnosti, hodně dělníků, co pracujou načerno, a pouličních prodavačů. Jenom pět procent jich je zapletenejch do nekalejch obchodů. Jenže pět procent z pětáctýřiceti tisíc lidí už je dost slušná armáda. A krysa a lišák, na který se teď jdu podívat, jsou vážený členové týhle obrovský menšiny. Pozdravím našeho spravovače kostí a posadím se u něj v krámku ke stolu. Sice jsem si nic neobjednal, ale postaví přede mě pivo a buráky. Aby získal čas, komentuje sobotní zápasy. Je tam nějaký hodně dobrej týpek, kterej bude hrát za San Lorenzo, ale posledně dorazil hodně „hotovej“. Pak taky jeden obránce, co hraje v pátým oddílu fotbalovýho klubu Boca Juniors a odpoledne se ho všichni snažili nějak dostat. Pak se to konečně povedlo jednomu, co se živí přepadáním aut na silnicích, a toho kluka pak museli odvézt do nemocnice Hospital Piñero. Jenže jim to teda dost trvalo, protože záchranka nechtěla přijet bez policejního doprovodu, no a ten obránce mezitím příšerně křičel. Spravovač kostí ho musel trochu zklidnit laciným koksem, protože by jinak dostal infarkt.